

Santiago de Compostela - itinerár a denník 2017

Itinerár:

Projekt - Itinerár: **Portugalská cesta, Porto - Santiago de Compostella** (242,7km) - **Nuestra Señora de la Barca** (115km), spolu 356,5km

0.deň 13. 5. 2017:

Presun Stupava - Viedeň - Porto

1a. deň 14. 5. 2017:

1a. **Porto** - 2. Maia (8,2km) - 3. Vilar do Pinheiro (9,2km) - 4. **Vilarinho** (8,4km), Σ 25,8km, Σ 7,0hod, prejdené 25,8km, zostáva 216,9km

1b. Porto - 2. S. João Baptista da Foz (6,2km) - 3. Forte de Motosinhos (4,2km) - 4. OObelisco (11,7km) - 5. San Piao (4,1km) - 6. Vila Chã (4,9km) - 7. Vila de Conde (5,4km) - 8. Touguinha (4,4km) - 9. **Arcos** (2,9km), Σ 43,8km, Σ 11,45hod, prejdené 43,8km, zostáva 208,8km

2. deň 15. 5. 2017:

4. **Vilarinho** - 5. Ponte de Ave - 6. Arcos (5,3km) - 7. São Pedro de Rates (6,7km) - 8. Pedra Furada (7,1km) - 9. Pereira (2,5km) - 10. **Barcelos** (6,7km) Σ 28,3km, Σ 7,15hod, prejdené 54,1km, zostáva 188,6km

3. deň 16. 5. 2017:

10. **Barcelos** - 11. Vila Boa (4,4km) - 12. Pamela de Tamel (4,8km) - 13. Rio Neiva (5,8km) - 14. Casa Fernanda (4,3km) - 15. Portela (6,2km) - 16. Sra. das Neves (5,7km) - 17. **Ponte de Lima** (2,6km), Σ 33,8km, Σ 5,5hod, prejdené 87,9km, zostáva 154,8km

4. deň 17. 5. 2017:

17. **Ponte de Lima** - 18. Codecal (2,7km) - 19. Portela de Labruja (5,3km) - 20. Alto da Grande (4,6km) - 21. **Rubiães** (5,1km), Σ 17,7km, Σ 5,00hod, prejdené 105,6km, zostáva 137,1km

5.deň 18. 5. 2017:

21. **Rubiães** - 22. São Bento da Porto Aberta (4,3km) - 23. Pacos (3,3km) - 24. **Valenca do Minho** (9,2km), Σ 16,8km, Σ 4,5hod, prejdené 122,4km, zostáva 120,3km

6.deň 19. 5. 2017:

24. **Valenca do Minho** - 25. Tui (3,5km) - 26. Orbenille (5,7km) - 27. O Barreiro (4,1km) - 28. **O Porriño** (4,3km), Σ 20,5km, Σ 5,5hod, prejdené 142,9km, zostáva 99,8km

7.deň 20. 5. 2017:

28. **O Porriño** - 29. Mos (6,1km) - 30. Capela de Santiaguinho (3,1km) - 31. **Redondela** (6,6km) Σ 15,8km, Σ 4,5hod, prejdené 158,7km, zostáva 84,0km

8.deň 21. 5. 2017:

31. **Redondela** - 32. Arcade (6,4km) - 33. **Pontevedra** (11,8km), Σ 18,2km, Σ 5,0hod, prejdené 176,9km, zostáva 65,8km

9.deň 22. 5. 2017:

33. **Pontevedra** - 34. San Amara (5,3km) - 35. Tivo (6,6km) - 36. **Caldas de Reis** (5,0km), Σ 23,2km, Σ 6,0hod, prejdené 200,1km, zostáva 42,6km

10.deň 23. 5. 2017:

36. **Caldas de Reis** - 37. O Piño (5,1km) - 38. Valga (5,1km) -39. **Padrón** (9,2km), Σ 18,6km, Σ 4,75hod, prejdené 218,7km, zostáva 24,0km

11.deň 24. 5. 2017:

39. **Padrón** - 40. Faramello (6,km) - 41. O Milladoiro (12,0km) - 42. **Santiago de Compostela** (6,0km), Σ 24,0km, Σ 6,75hod, prejdené 242,7km, zostáva 0,0km, do **Nuestra Señora de la Barca** zostáva 115,0km

12.deň 25. 5. 2017:

42. **Santiago de Compostela** - 43. Carbalal (4,6km) - 43. Alto do Vento (4,4km) - 44. Alto do Mar do Ovellas (5,1km) - 45. Ponte Maceira (3,0km) - 46. **Negreira** (4,0km), Σ 21,9km, Σ 6,25hod, prejdené 264,6km, zostáva 93,1km

13.deň 26. 5. 2017:

46. **Negreira** - 47. Camiño Real (4,1km) - 48. A Pena (3,8km) - 49. Vilaserio (4,6km) - 50. Cornado (2,2km) - 51. Santa Marina (6,0km) - 52. Bon Xesús (2,8km) - 53. Corzón (5,7km) - 54. **Olveiora** (4,0km), Σ 33,2km, Σ 8,3hod, prejdené 297,8km, zostáva 55,1km

14.deň 27. 5. 2017:

54. **Olveiora** - 55. Hospital (5,2km) - 56. Ermita de Nuestra (5,4km) - 57. Ermita San Pedro Martír (3,5km) - 58. Caminos Chañs (4,4km) - 59. Sardiñeiro (7,2km) - 60. Hermedesuxo (3,2km) - 61. **Fistereira** (3,0km), Σ 30,9km, Σ 8,0hod, prejdené 328,7km, zostáva 27,8km

15.deň 28. 5. 2017:

61. **Fistereira** - 62. San Salvador (3,3km) - 63. Padris (5,1km) - 64. Lires (4,5km) - 65. Frixe (2,2km) - 66. Morquintán (4,2km) - 67. Muxía (6,2km) - 68. **Nuestra Señora de la Barca** (3,3km), Σ 27,8km, Σ 7,3hod, prejdené 356,5km, zostáva 0,0km

16. deň 29. 5. 2017:

Presun Nuestra Señora de la Barca - SDC - Madrid - Bratislava

Denník:

0.deň 13. 5. 2017:

Presun Stupava - Viedeň - Porto

Cakame na dvore na Jozefa. Pribehne Hugo a tesi sa na vylet. Po chvíli zisti, ze zostava doma a smutne skloni hlavu.

Let O. K. az na to, ze nam nedali ani vodu. Este, ze sme mali vlastne zasoby.

Z letiska ideme metrom do centra. Kupujeme listky. Je to take komplikovane, ze sa v tom nevyznaju ani Portugalci a preto pri automatoch kmita zriadenec, aby pomohol bezradnym cestujucim.

Vystupujeme z metra. O tri zastavky dalej ako sme mali. Napriek tomu s neotrastelnou istotou smerujem ku katedrale Se. Zacina prsat. Zacina liat. Vytahujeme platenky. Idem v katedrale kupit putnicke preukazy. Ukazuje sa, ze katedrala nie je katedrala, ale iba nejaky kostol a katedrala Se je pol hodiny peso od miesta, kde sme. Typicki Portugalci. Hned na zaciatku robia problemy.

V katedrale Se na treti pokus kupujem preukazy. Mozme sa ubytovat. Ideme

okolo dvoch stvorhviezdickovych hotelov, od ktorych ma mama taha oblukom prec. Po turistickej ubytovni ani chyru. Na treti pokus sme v trojhviezdickovom hotely. 100 Eur aj s ranajkami. Ostavame a ideme do mesta.

V bufete si davame lanche mist, je to sunka so syrom zapecena v ceste. Precenujeme svoje zrutske pudy a ledva to dojeme. K tomu dve piva, vsetko spolu za 10 Eur.

Obzrieme miestne pamatihodnosti a hladame cestu smerom SDC. Nachadzame tri sipky, potom vsak uz nic. Ideme na hotel a do pol osmej si dame slofika. Po skorom rannom budiku dobre padne a budime sa az o pol osmej. Vonku je medzitym burka.

Recepcny nam na mape zakresli kadiel sa mame vydat. Ideme na prieskum. Nic. Po hodine a pol sa vraciame do centra. Nechame to na zajtra a po dvoch pivach sme znovu v hoteli.

Buen Camino!

1.deň 14. 5. 2017:

1a. **Porto** - 2. Maia (8,2km) - 3. Vilar do Pinheiro (9,2km) - 4. **Vilarinho** (8,4km), Σ 25,8km, Σ 7,0hod, prejdene 25,8km, zostáva 216,9km

Rano ideme o pol siedmej na ranajky. Vybehne na nas obsluha co tam robime a ukazuje na hodiny. Rucicka preskoci na 6,30 hod. Rezignovane mavne rukou a my ideme jest. Na cestu si pribalime dos bananos, qautos susienkos a o siedmej odchadzame. Potomkovi afrických otrokov, ktorý ma dnes sluzbu na recepcii odovzdavam kartu od izby a odchadzame. Prejdeme sotva tridsat metrov a zacne na nas rozculene volat naspät. Pyta sa ci sme platili. Vravim mu, ze vcera kartou AE. Stale tvrdi, ze nie, my zasa, ze ano. Vola kolegovi, co mal vcera sluzbu. Nieco mi stale rozculene hovori, ale je mu to prd platne, nakolko po slovensky nevie povedat ani to ako sa vola. Nakoniec ho napadne napisat staremu Googlovi a ten to prelozi. Vysvitne, ze kolega vcera spravil iba zabezpeku, ale platbu nie. Zaplatim a o pol osmej odchadzame.

Vcera nam recepcny do mapy naznaci akym metrom mame ist, kde prestupit a kde vystupit, aby sme vysli az za Portom.

Ignorujeme jeho dobre mienene rady a ideme pesi najprv pri brehu rieky a potom mora. Za nami sa po dvoch kilometroch prida nejaky tien. V prvom bufete zistime, ze to je nemecky dochodca zo zapadneho Berlina, ako pri vysluchu zistim. Odchadza skorej ako mi. Po dalsich styroch kilometroch na nas niekto mava z mosta. Je to nas

Nemec. Kyve nam, aby sme nesli rovno, ale odbocili za nim na most. Po chvili stretame mladeho Cecha z Koprivnice, ktorý ide z Lisabonu. V dalsom bufete zaplatim rundu piva a kavu a druzne pokracujeme dalej.

Mama stale uz tretí raz hundre, ze sme mali ist metrom a ze sa zbytocne nachodime, akoby nam po obede mal ist vlak domov. Dozere ma to. S taktom mne vrodennym jej poviem, aby mi dala pokoj. Konecne. Hodina ticha.

Za mestom ideme vedla nekonecných plazi dalsich pat hodin. Vedla plazi su vybudovane drevene chodniky na vyvysených nosnikoch, takže ideme skoro stale po rovine. Prevysenie je take ako v sastinských lesoch. Takze

sme tu skoro ako doma.

Po siedmych hodinach chodze mama vravi, ze uz ideme na ubytovnu a odpajame sa od nasich spolocnikov a lucime sa s nimi. Ideme bokom od hlavnej trasy asi 500 m k ubytovni. Zatvorene. Vraciame sa naspät a paralelnou cestou sa po kilometri pripajame k drevenemu chodniku. Po nasich splocnikoch vsak uz nie je ani chyru. Rychle vykrocime. Nic. Po dalsej hodine a pol sme v dedine Vila de Conde, kde sa v prvej ubytovni ubytujeme. Mama sa ide sprchovat.

O chvilu pocujem z recepcie hulakat slova West Berlin. Vystrcim z izby hlavu a tam stoja nasi spoluputnici, o ktorých som si myslel, ze ich uz neuvide, ktorí sa na rozdiel od nas po ceste flakali a my sme ich paralelnou cestou predbehli.

Po sprche ideme na pivo. Davam si kratke nohavice a trčko. Vonku zistim, ze som to prehnal. Vsetci chodia v zimnych bundach. Rychlo najdeme teplu krcmu. Dame si tam aj bagetu a o pol siedmej sme uz v posteli. Skoro ako doma. O veceru v miestnej restaurácii uz nemame zaujem.

Dnes sme isli po trase 1b a presli sme 36,6 km podla bedekru, mne sa to vsak zda vela, lebo sme to presli za 8,5 hod. s dvomi zastavkami. Nech to je vsak kolko chce, sme o par kilometrov blizsie k cieľu.

Buen Camino!

1b. **Porto** - 2. S. João Baptista da Foz (6,2km) - 3. Forte de Motosinhos (4,2km) - 4. OObelisco (11,7km) - 5. San Piao (4,1km) - 6. Vila Chã (4,9km) - 7. Vila de Conde (5,4km) - 8. Touguinha (4,4km) - 9. **Arcos** (2,9km), Σ 43,8km, Σ 11,45hod, prejdene 43,8km, zostáva 208,8km

2.deň 15. 5. 2017:

4. **Vilarinho** - 5. Ponte de Ave - 6. Arcos (5,3km) - 7. São Pedro de Rates (6,7km) - 8. Pedra Furada (7,1km) - 9. Pereira (2,5km) - 10. **Barcelos** (6,7km) Σ 28,3km, Σ 7,15hod, prejdene 54,1km, zostáva 188,6km

Vcera sme spali v ubytovni, bolo nas na izbe osem. No za 15 Eur pre oboch. V noci to bola zasa skuska nervov kto koho unavi. Vsetci chrapu. Mama vsak bucha iba do mna a nechce ostatnym dopriat moje zvukomalebne spanie. Takze celu noc sa len prevalujem a cakam na rano. Konecne. 6,30 hod. Vstavame, na ranajky vypijem 0,7 litra vody ako bezdomovec a pred siedmou ideme. Voda mi moc nechuti, ale celu noc ma smadilo, takže nakoniec som rad, ze je aspon ta voda. V prvom bistre si davame kavu a jeden z miestnych zapečených zlepenčov.

Nemec sa rano mota ako Hitler pri Stalingrade, Cech je este karpavy a tak ideme sami. Nemca sa pre istotu pytam, ktorym smerom mame ist. Ukaze mi. Soudruzzi ze zapadniho Berlinu vsak nekde udelali chybu. Miesto po kraji mora ideme styri hodiny vedla hlavnej cesty a jedna dedina za druhou bez preruseniam navazuje na druhu. Po znacke do SDC ani stopy. Sme niekde medzi cestou po pobrezi a cestou vnutrozemim. Po styroch hodinach odbocime naslepo k oceanu. Po dalsej hodine konecne prva znacka.

Jedna znacka strieda druhu, ale krcmy nikde. Miesto zastaveného uzemia su tu nekonecne plantaze a foliovniky so zeleninou. Slovaci v DS by pukli zavistou. Siroko daleko nie je nic insie.

O dvanastej sme v dedine kde je aj krcma. Vycapnikovi hovorim dve velke. Asi take este nevidel a prve spravi male. Zastavim ho a ukazujem mu velke pohare zasite dole v regale. Trva to dalsiu minutu nez pochopi co chcem. Dalsie kolo uz nacapuje ako na Zahori. Mama si pyta hranolky. Vravim vycapnikovi french chips. Dava mi solene cipsy. Vravim frish potatos oleos a ukazujem do kuchyne. Pochopi a vravi mi botatos fritos. Prinesie ich taku kopu, akoby sme mali v somalskej dedine usporidat zemiakovu fiestu. Zvladneme to a pokracujeme dalej. Vecer ked si k pivu kupujeme cipsi na obale je napisane botatos fritos. No kto sa v tom ma vyznat?

Desat minut som po hranolkoch zasa smadny, musim vsak vydrzat este hodinu, kym natrafime na dalsi ukrcmu. Znovu pytam dve velke a ukazujem na pipu. Obsluha prikyvne a idem si sadnut. Donesu nam dve male flaskove. No nie su ti Portugalci Taliani?

O 14,30 hod. sa ubytujeme. Zasa ubytovna, 10 ludi na izbe. A to vsechno za puhych 10 Eur. Osprchujeme sa a ideme na pivo. Casnicka pochopi na prvý raz co chceme, to ma tak prekvapi, ze hned objednam aj botatos fritos, ktore som uz spominal.

Vraciame sa na ubytovnu. Vo vedlajšej izbe sa mihne znamy tien. Vstupujem tam. Nemec a Cech. K oceanu odbocili uz v meste, kde sme boli vcera ubytovani. Napriek nasim trom zastavkam nas vsak nepredbehli, takže sme si podla toho ani nepredlzili trasu. Tvrdia, ze presli 29,0 km. Tolko sme teda mohli prejsť aj my.

Ked sme v Porte sedeli na studenych sedadlach na letisku a cakali na batozinu, vravim mame, ze hadam z toho nebude hemedroides. Nebol. Vcera som vsak chytil vlka. Keby len vlka. Musela to byt cela svorka. Pri konci ma uz palila rit akoby som sedel na zeravom uhli. Nemohol som sa jej ani dotknut. Pouzil som mamin krem na vrasky a vlka to vyhnalo.

V Porte sme boli aj na moste, ktorý tam spachal starý Eifel. Keby však portania vedeli, že tam bude fukať tak ako tam fukalo, tak by ho odtiaľ hnali do Francúzska, aby si tam staval kadejake pofidérne veze.

Stále sme mimo trasy, ktorá je uvedená v bedekri a spíme v mestečku Morinho. Ideme po trase vedľa pobrežia a nie cez vnútrozemie ako je písané v bedekri. Po piatich, siedmich dňoch by sa však cesty mali spojiť. Pri mojom orientacnom zmysle však nič nie je vylúčené a možno objavím novú trasu, ktorú raz budú nazývať Bartosov slepak. Dnes nás už čaká len večera a nejaké pivo a hádam v poriadku trafíme na ubytovňu.

Buen Camino!

3. deň 16. 5. 2017:

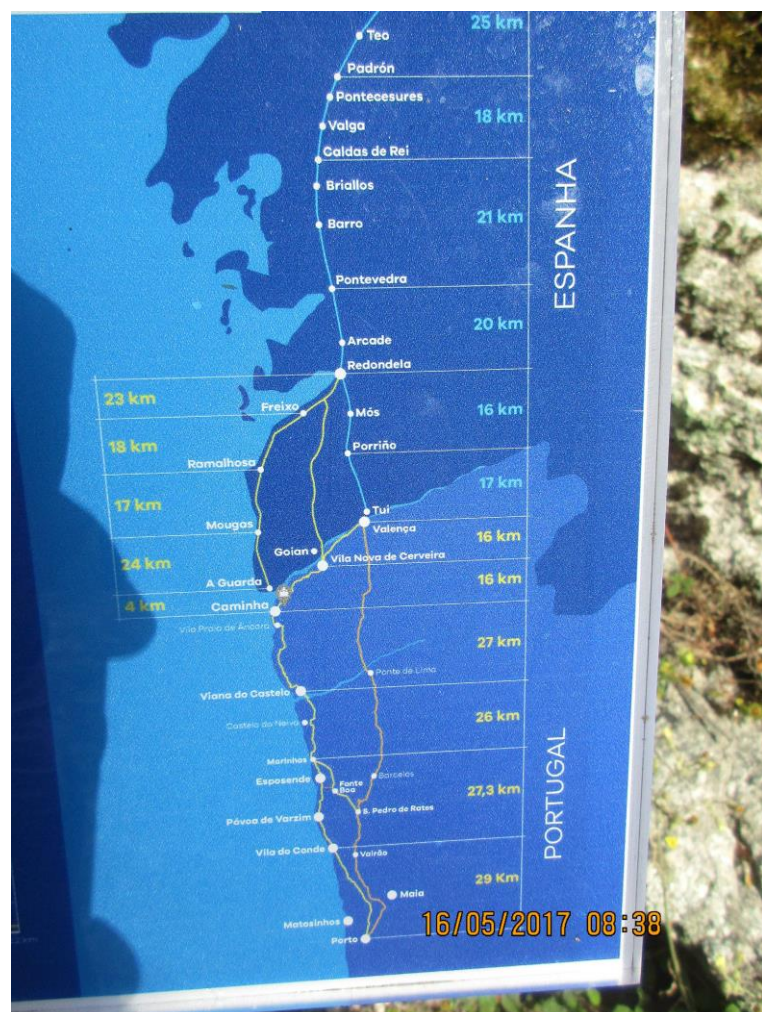
10. **Barcelos** - 11. Vila Boa (4,4km) - 12. Pamela de Tamel (4,8km) - 13. Rio Neiva (5,8km) - 14. Casa Fernanda (4,3km) - 15. Portela (6,2km) - 16. Sra. das Neves (5,7km) - 17. **Ponte de Lima** (2,6km), Σ 33,8km, Σ 5,5hod, prejdene 87,9km, zostáva 154,8km

Chodili sme po mestečku a hľadali sme, kde si dáme večeru. Mama za vykladom uvidela ako grilujú v bufete kurence. Ideme tam a nohami rukami ukazujeme, že chceme jesť. Vedľa je restaurácia, kde nás poslúžia. Je to spoločný podnik. Objednávame kura a botatos fritos. To netušíme, že v cene je aj predjedlo, olivy, dve veľké zemle a tanier ryže. Keď to všetko spolu s pivom prinesú na stôl, vyzera to akoby sme doma čakali niekoho na večeru. Olivy sú naložené v cesnakovom

naleve, ktorý sa ťahá ako sopel po trave a nasruhaný cesnak vyzera akoby tam mali muchy hniezdo. Dáme si po päť kusov a máme dosť. Donesú naporciované kura. Je to asi nejaká portugalská mutácia sliepok, lebo vrchné stehna chybajú. Alebo si ich zabalila na večeru vyzrátá kasníčka, čo nás obsluhovala. Nechybajú nám však, lebo nezjeme ani to, čo máme na stole. Piva si však dáme po dve. Čo sme nezjedli, dáme zabaliť. Po príchode na ubytovňu to dáme mladému Čechovi. Mal z toho radosť, akoby rozbil banku v Monte Carlo. Keď ho ráno stretávam, je vysmiaty a vraví, že mu ostalo ešte aj na dnešný deň.

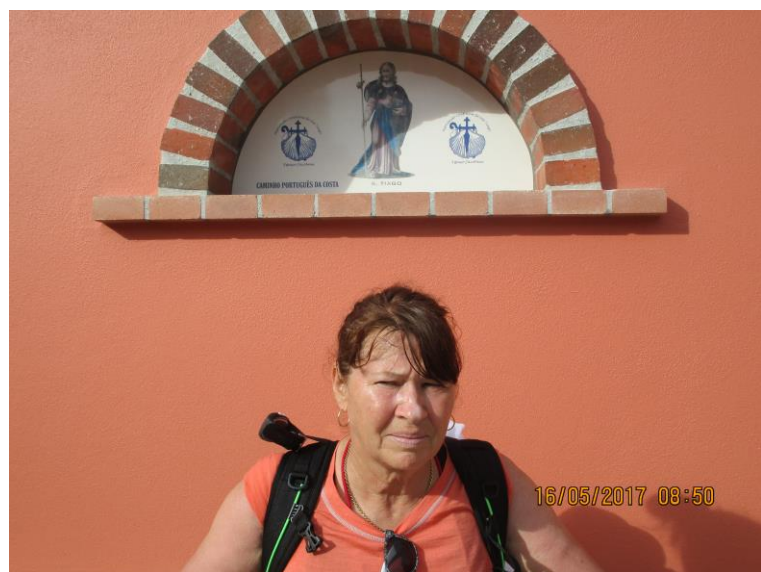
Cesta dnes odbocila od mora cca pol kilometra a zacinaju prve kopce. Vysoke su ako Himalaje. 120 m. Sme ako na hojdacke, raz dolu, raz hore. Ideme vacsinou cez borovicove a eukaliptove lesy. Potom zasa cez zastavanu oblast, kde vidime akurat tak mury domov.

O 15,30 hod. sa ubytujeme. Tentoraz je to splocna izba 12 ludi za 24 Eur. Postele su vsak s oblieckami a dokonca dostavame aj uterak, co tu nebyva zvykom. Ked sme spali prvý den na ubytovni, tak matrace a vankuse boli potiahnute igelitom. Dali nam vsak jednorazove navliecky. Rano som vravel mame, aby ich zabalila a zobrala. Neobislo sa to bez komentarov. Vecer vsak uz bola rada. Matrace a vankuse boli zasa potiahnute igelitom, jednorazove obliecky neponukali. Vecer nam vsetci zavideli a boli zvedavi, kde sme k tomu prisli. Neprezradim.

Ked sme sa prvý den prechadzali po strmých ulickach Porta, vravim mame, ze uz ma boli koleno a achylovka a to sme len prisli. Mama vravi, ze aj ju. No mali sme asi iba stuhnute nohy z letu. Palicky zatiaľ na rozdiel od mami nepouzivam a hadam to tak aj zostane.

Otlaky nemam. Mama uz nejake ma, lebo jej sa nikdy nepaci to co mam, resp. nemam ja a vzdy chce nieco ine. No tak nech si ich teda ma.

Cech a Nemeck zatiaľ neprisli. Zato sme vsak uz tretí den spolu na izbe stale s tym istym Brazilcom a Bielorusmi.

Kedze sme stale mimo trasy bedekra podla ktoreho som si pripravil fahrplan, neviem kolko sme presli. Isli sme vsak so styrimi prestavkami od 6,45 hod. do 15,30 hod., takže to odhadujem na takych cca 30,0 km. Spime v mestecku Viana do Castelo.

Chystame sa na veceru, duham, ze tu negriluju kurence. Este som zabudol

napisat, ze ta vcerajsia vecera aj so styrimi veľkými pivami nas vysla na 19 Eur aj s tringelom. No nekup to! Buen Camino!

4.deň 17. 5. 2017:

17. **Ponte de Lima** - 18. Codecal (2,7km) - 19. Portela de Labruja (5,3km) - 20. Alto da Grande (4,6km) - 21. **Rubiães** (5,1km), Σ 17,7km, Σ 5,00hod, prejdene 105,6km, zostáva 137,1km

Cestou na veceru som zistil, ze nespime vo Viana de Castelo, ale v Carreco a sme o styri kilometre dalej ako som si myslel.

Ideme na veceru a vydavame sa smerom zajtrajšej cesty. Vybehne za nami majitel alebo znamy recepnej a pyta sa ci ideme do obchodu. Ked prikyvneme ukazuje nam cestu opacnym smerom a hned sa ponukne ze nas odvezie. Pristavi terenne auto velkosti mensieho autobusu. Vysadi nas pri bare kde sme si uz dnes dali dve flaskove. Vedla je restauracia a tak zamierime tam. Maju tam pipu, maju tam velke pohare, ale nemaju pivo. Tak ostavame pri flaskovom. Jedalny listok nevidim a tak si davame z vitriny studeny lanche mist a ovocny kolac. Pri odchode vidim, ze casnicka niekomu nesie pecene kura. No uz mame dost a ideme na ubytovnu.

Pri lezani na postely pred vecerou pocujem ako niekto na recepcii hulaka Germany, Germany. Zeby to bol nas Nemec? Ten je vsak z West Berlina a slovo Germany by nikdy nevy pustil z ust. Nechce sa mi vsak vstat a ist sa pozriet. Vecer po navrate z krcmy hladam jeho topanky. Nie su tam. Asi to bol iba Nemec z Ost Berlina.

Pri ceste autom na veceru zahliadneme mladého Čecha. Vecer po navrate z krcmy hladam jeho topanky. Nie su tam. Asi nebol este unaveny a pokračoval dalej, nakoľko ma ako hovoril kilometrovi deficit.

Pred cestou na veceru leziem dolu z poschodovej posteje. Nie je tam rebrik. Skacem. Viem, ze to nedopadne dobre, a ani to nedopadlo. V kotniku mi puka a rozťahnem sa cez pol izby a este si spalim kozu na laktoch. Na

druhy den citim prve dve hodiny kazdy krok. Rozchodim to vsak a nemyslim na to.

Rano sa napijem studenej vody a o pol siedmej odchadzame. Prvy bufet je otvoreny o osmej. Dame si kavu a bagetu so syrom a prosutom. Noha hned menej boli.

Od rana prsi drobny dazd. Plastenky vsak nevytahujeme a o desiatej prestava prsat. Cas na tocene. Ideme do baru. Pipu maju, pivo maju, ale nemaju velke pohare. Pani nam nacapuje po dve deci, akoby sme si pytali vodu na zapitie liekov. Vacsi pohar ako dva deci vraj za cely svoj

zivot nevidela. Je to tu v Portugalsku s tym pivom ako v znamej scenke Labusa s Kaiserom. Labus je riaditel konzervarne na uhorky. Kaiser veduci vyroby. Kazde rano podava hlasenie. Kaiser. Jeden den chybaju pohare, druhy den viecka, treti den nalev, stvrty den uhorky alebo nieco ine, pozrite si to na internete. Po kazdom hlaseni Labus hovorí Kaiserovi, aby sa hodil o zem, spravil grimasu a vypadol z kancelarie. Tak to ide od pondelka do stvrtka. V piatok hovorí Labus Kaiserovi, aby sa neobtazoval hlasenim, rovno sa hodil o zem, spravil grimasu a vypadol.

Vypijeme po dve a ideme. Zrazu sme v pristave a vidim ako pristavuju trajekt. Mama uteka na molo, ja kupit listky. Vidim napisane 10 Eur, tak podavam 20 Eur. Predavajucemu sa to zda malo a tak vytahujem dalsiu. Zurivo gestikuluje. Na koniec vysvitne, ze chce drobne 2 Eura za oboch. Davam mu ich a utekam na molo, skacem na trajekt a pohyname sa. Keby som to chcel naplanovat, isto by sa mi to nepodarilo. More je siroke cca 2 km a najblizsi most cca 10 km. O sedem minut sme na druhom brehu. Ani neviem ako, a sme v Spanielsku. Hned je tu o hodinu viac. Necudujem sa teda, ze su Portugalci taki zaostali, ked su stale o hodinu pozadu. Potom sami nevedia, ci batatas fritas su hranolky alebo chipsy.

Domace panicky tu prevadzkuju nakupnu turistiku medzi portugalskou a spanielskou castou mesta. Za dve Euro cestovneho vlacia plne igelitky potravín. Mozno maju nieco ako elektricenu a oplati sa im to este viac.

Na trajekte su aj dve Cesky. Videli sme ich v predchadzajucich ubytovniach, kde si z Vifoniek delali ceske narodni jidlo. Ked sme im kyvli na pozdrav ledva sa im racilo odpovedat. Ceske buchty. Ich pohlad akoy vravel co tu ti slovensti dratenici delaji? Zazerali na nas akoby som im zastrelil dve obrezane svine zo zaciatku a z konca dvadsiateho storocia. Pre nezainteresovanych je to TGM a VH. Cesi boli vzdy hrdinovia vezuci sa na vlne, ktoru im niekto pripravil. Ich heslo kdyz tam nebudou hrr na ne, kdyz tam budu couvname mnohi praktizuju este aj dnes. Darmo. Je to narod sluhov. Staci si pozriet viedensky telefonny zoznam. Pospisilov je tam na niekoľko stran. Von Pospisil ani jeden.

Mozno tak Vondra, ale to sa nerata. No dost bolo Cechunov. Ved aj my mame dost svojich svini, ktorych sa treba zbavit.

Takze Adios! portugalske pivo za dve Eura. Ideme cez centrum mesta. Ked uz ideme mozno pri desiatom bare nedodolam a idem vyskusat miestne ceny a sluzby. Maju pipu, maju pivo a dokonca maju aj velke pohare a teda dve hned objednam. Je to iny svet. K pivu nam hned prinesu aj nieco k zakusnutiu, co sa nam po ceste cez Portugalsko nestalo ani raz. Olivy su v olivovom oleji a nie v bazene, kde si muchy urobili matersku skolku. Prinesu aj nieco vyprazane. Styry kusky.

Zahryzmem do toho. Mam pocit akoby to na mna zmurklo. Neviem ci su to vyprazane baranie, resp. kozie oci, alebo ich varlata, alebo nieco z morskych priser. Radesj to ani nechcem vediet, rychlo prehltnem a zabudnem, ze som nieco jedol. Po prekusnuti to vyzera ako mrmle, ktore rano plujem do umyvadla po navsteve senku U Andelu. Aj to tak chuti.

O pol piatej sme v meste Oia. Ideme do hotela. 50 Eur aj s ranajkami. Recepcna nam dava kartu. Skusame s nou otvorit. Nic. Volame ju. Skusa. Nic. Fuka do zamku. Nic. Keby mi fukla do riti tiez nic. Dava nam inu izbu. OK. Bez fukania.

O pol siedmej ideme do dediny do restauracie. Sme tam sami. Obsadime strategicky stol s vyhladom na dva TV. S prvym pivom dostaneme omeletu s varenymi zemiakmi a bagetou. S druhym chypsi. S tretim vcerajsie noviny na odhananie much. To bol vtip. Bageta a klobasa, a pri dalsich pivach zнову chypsi. Netusime, ze sa chysta duel. RM hra vonku proti mne neznamemu Celta de Vigo. Ukazuju mozno desat zapasov, kde RM dostal nakladacku od miestnych. Pred deviatou je krcma plna. Asi 60 ludi. Atmosfera ako na ihrisku. Mladi do 25 rokov fandia RM. My ostatni domacim. Uz pred zapasom sa miestni domaci tifosi dozaduju miesta kde sedime. Ani za svet! Aj keby ma mali vyniest nohami dopredu! Na truc si objednavam este dve aj ked uz na ne nemam chut! Po prvom polcase to tifosi vzdavaju a idu pozerat domov. Vydrzim do konca. Dva goly da portugalsky gay CR7, jeden prida Ramos a stvrty Klosse? ci ako sa vola. Domaci sa zmozou na jeden gol.

Spime v mestecku Oia. Presli sme dnes cca 35 km.

Buen Caminos!

5.deň 18. 5. 2017:

21. **Rubiães** - 22. São Bento da Porto Aberta (4,3km) - 23. Pacos (3,3km) - 24. **Valença do Minho** (9,2km), Σ 16,8km, Σ 4,5hod, prejdené 122,4km, zostáva 120,3km

Po ranajkach v hotely pred osmou odchadzame. Recepcna nam ukazuje cestu k moru, ktora zachadza do protismeru ako mame ist. Ideme. Ked sa cesta zasa stoci spravnym smerom vidime recepcnu ako nam kyva a kontroluje nas ci ideme spravne.

Ideme tri hodiny vedľa pobrežia. Zrazu pri oceane vidíme niekoho ako ranajkuje batatos fritas. Dobré hadate je to náš Čech. Nie sú to však batatos fritas, ktoré dostal od nás spolu s kuratom a ryžou a zemiakmi. Investoval do chýpsov. Po chvíli nás dobehne. Vysvitne, že dva dni dozadu spal v tej istej ubytovni ako my a keď som hľadal jeho topanky, tak ho majiteľ terenneho vozidla viezol do restaurácie. Tak sme sa minuli.

Chce dnes prejsť 37 km. My sme presli včera cca 35 km a tak mu vravíme, že dlho spolu nepojdeme. Po včerajsku máme toho dosť a mne po včerajských pivách huci v hlave akoby sa mi tam rojili včely. A navyše sme vystarovali z dediny, ktorá je od tej jeho vzdialená cca 7 km smerom k Portu. Hlboko sa však mylím. Cesta po chvíli mieri do kopcov. Nie sú vysoké, ale stále chodíme hore a dolu. Od deviatej hodiny sme nevideli ani hotel a ani ubytovnu, kde by sme prespali. Na

obed si dávame všetci pivo. Čech sa potom od nás odpojí a ide si kúpiť niečo do obchodu. My ideme sami. Po ďalšej hodine vidíme poslednú krcmu v meste a znovu si dávame. Objaví sa Čech, berie si pivo aj pre seba a zatiahne celý cech. Jeho predstavy o tom koľko by chcel dnes prejsť sú však v hlbokom rozpore s tým koľko je schopný zvladnúť. Tri km pred mestom Vigo sa od nás odpojuje a vraví nám, že si musí odpocínuť. Vlecie sa z nohy na nohu, zatiaľ čo my bez väčších problémov prejdeme jeho 37 km a navyše plus 7 km, čo bola vzdialenosť medzi dedinami, v ktorých sme spali. Je vidieť, že ešte nebol na túre na Zahorí.

Včera som písal, že klub Celta de Vigo mi nič nehovorí. Dnes sme zrazu v meste Vigo. Chceli sme sa ubytovať už 15 km dozadu, ale po ceste nebolo nič na spanie. Dnes teda spoznaváme Vigo. Po prvom kilometri v meste ideme do baru vedľa cesty na pivo. Sedíme vonku. Časníčka prinesie pivo. Pýtam sa na ubytovňu, hotel, hostel. Nevie, ide do baru. Po chvíli sa vráti a ukazuje nám neurčitým smerom do mesta. Pýtam sa koľko je to kilometrov. Nevie, ide do baru. Po chvíli sa vráti a

vraví quatros kilometros. Po Čechovi akoby sa zlahla zem.

Odchádzame. Chodník ide vedľa hlavnej cesty do centra. O chvíľu odbočujeme smerom do lesa. No určite! Tam bude isto niečo na bývanie! Po pol kilometri sa vraciame na hlavnú cestu do centra. Vravím, že tam bude určite nejaký hotel. Je po ďalších troch kilometroch.

Patri s celou stvrťou Real Clubu Celta de Vigo. Styri hviezdicky. Mama ma taha prec. Uz sme tu, tak nikam! Mama teda vravi, ze ak to bude drahsie ako 100 Eur odchadzame. Ja si dam limit 200 Eur. Vchadzame. Recepcnym vravim co chcem. Chvilu dumaju a kalkuluju. Ukazu mi kalkulacku. Nemam okuliare a na displeji vidim 672,6 Eur. Za tie peniaze sa dam odviest taxikom do hotela, kde som vcera spal, dam sa doviest naspat a este aj usetrim. Znovu sa pytam na cenu. Nakoniec ju prstom napisem do prachu na pulte. Recepcna prikyvne. Este raz jej vravim, aby mi cenu napisala na papier. Po minulorocnom ubytovani v SDC za 229,50 Eur som opatrnny. Recepcna pise 67,26 Eur. Aj s ranjkami. Beriem to a o pol siedmej sme ubytovani. Ktovie kde je Cech. Vcera pochodoval do desiatej vecer.

Po osprchovani ideme do baru, ktorý je oproti hotelu cez cestu. S kazdym pivom dostavame za tanier jedenia a veceru si uz teda nedavame. Sme ukonani a o deviatej ideme spat. Cestu dalej budeme hladat zajtra. Do SDC ostava este cca 95 km.

Buen Camino!

6.deň 19. 5. 2017:

24. Valenca do Minho - 25. Tui (3,5km) - 26. Orbenille (5,7km) - 27. O Barreiro (4,1km) - 28. O Porriño (4,3km), Σ 20,5km, Σ 5,5hod, prejdené 142,9km, zostáva 99,8km

V hoteli spime na siedmom poischodi. Nie je tu ziaden hluk ani z ulice a ani z potrubí na WC a v kupelni. Spime ako zarezani. Budime sa o 7,15 hod. a ideme na ranajky. Davame si klasiku chlieb, sunka salama syr a caj. O 8,15 hod. sme pred hotelom. Pozrel som si mapu a viem, ze musime drzat azimut cca 70 stupnov. Ideme teda tri hodiny cez mesto. Dva razy vsak spatne odbocime. Vraciame sa vsak hned na dobry smer a pokracujeme. O 9,45 hod. ideme na pivo. Vycapnikovi

ukazujem na pipu a vravim mu dve velke. Dva razy sa ma pyta, ci chcem naozaj to na co ukazujem. Vravim ano a nacapuje nam dve polotmave Estrelly. Vyborne. Vstavame zo stoliciek. Po tomto pive mame nohy ako z olova a batoh ma vahu vreca cementu.

Ideme stale vedľa hlavného tahu cez mesto. Postar na mopede. Snazi sa nam povedat, ze za semaforos a za lampos mame odbocit vpravo a dostaneme sa znackovanu cestu. Tak teda za semaforos a za lampos odbocime. Dve cesty, jedna je taka strma, ze sa mi z nej po vypitom pive kruti hlava a tak odbocime na cestu, ktora ide subezne s hlavnym tahom. Po pol kilometri sme zasa na hlavnom tahu cez mesto. O pol hodiny vidime prvu zltu sipku ukazujucu smer na SDC. Je to zasa strma cesta do kopca. Ja by som radsej isiel pri hlavnom tahu, kde je kazdu chvilu bar alebo bufet. Mama robi opicie ksychty a tak teda odbocime. Cesta medzi domami je taka strma, ze po stvrt hodine lapame dych. No bolo nam to treba, ked sme si zvykli na rovinu vedľa mora? Vchadzame do lesa, teraz uz ideme po peknom chodniku po vrstevnici. Bufet vsak ani jeden. Vľavo vidim medzi stromami more, domy a pocujem hluk aut. O 13,00 hod. sipka ukazuje smer k moru a mestu. O pol hodiny sme v meste Rodendela.

V bare objednavam dos grandos a uno bagetos rozdelenu na dve polovice. Okrem objednaného nam obsluha donesie arasidy, prazenu kukuricu, olivy a dva oblozene chlebicky. Objednavam este uno grande, s ktorým dostavame znovu oblozene chlebicky a batatos fritas, keby to bolo v Portugalsku. Tu neviem ako to volaju.

Na siesty den sme sa napojili na trasu podla bedekra. Je to hned poznat. Kazdu chvilu stretavame turistov.

Odchadzame z mesta a zasa stupame cez strme ulicky do lesa. Prechadzame okolo otvoreneho dvora. Ide tam stara pani a nesie nieco v dzbane a pozyva nas. Ideme. Donesie pol litrový pohar a plny ho naleje. Je to vino. Tristvrte pohara vypijem na dva dusky, zbytok mama. Ja si dam este pol pohara naliat. Mama vravi, ze by nam mohla ponuknut aj vodu. Vravim, ze vodu mame v batohu a po chvili zmysluplneho rozhovoru s domacou, ked si kazdy vravime to svoje odchadzame.

O tretej hodine sme v dedine Arcade. Ideme do baru a objednavam klasiku. Cakame vonku kym nam prinesu objednane. Stoji tam patdesiatnik a pytam sa ho na hotel. Vysvetluje mi, ze to je len dve minuty od baru. Nie je vsak presvedceny, ze som pochopil co mi vravel a tak ma chyta pod pazu, vedie ma dvesto metrov ku krizovatke kde mame odbocit a ukazuje hotel. Cestou naspät mi vravi, ze Slovaci su asi otuzili narod, kedze sme iba v

trickach a oni vsetci chodia v zimnych bundach. Je to tak. Uz od Porta vsetci chodia poobliekani ako my uprostred zimy. Nech si da batoh na plecacia, prejde zopar kilometrov a bude sa citit ako uprostred leta.

Chcem sa ma za ochotu revansovat, nechce vsak ani pivo, ani vino a ani pol deci. Cudny chlkap. Doma by sa mi to asi nestalo. Idem platit. V ruke mam dve pateurovky. Ukazuje mi, ze jedna staci. Naozaj jedna staci a este zostane na tringelt pre vycapnicku. To netusim, ze sme si tym zaplatili veceru.

Ideme do hotela. Dve hviezdicky. 45 Eur. Bez ranajok. Chcem objednat ranajky. Maju ich iba pre tych co si hotel rezervovali. Na ich dalsie sluzby teda vyhlasujem embargo.

Ked sa osprchujeme ideme si odpocinut. Budime sa o pol deviatej a ideme do baru kde sme uz dnres boli. Chlap je tam este stale aj s celou rodinou. Kazdu chvilu chodi von fajcit. Doma to ma asi zakazane.

Objednavam dos grandos. Pani nam hned k pivu prinesie oblozenu bagetu so sunkou, syrom a tuniakom. Este nemame dojedene a uz nam prinasa roladu zo sladkeho cesta, ktora je plnena tuniakom, zelenym salatou, varenym vajcom a lupanymi krevetami alebo krabmi. Objednavam dalsie dos grandos. Pani prinasa plny tanier oliv a batatois fritos. Pride sa nas opytat ci spime v hotely a ci tam mame ranajky. Vravim, ze spime, ale ranajky nemame. Pani odchadza a je rada, ze si s nami mohla porozpravat. Mame vravim, ze uz chyba len zakusok a mame komplet veceru aj s dezertom. Este to ani nedopoviem a uz je tam pani a na tanieri nam dava kolaciky. Kolaciky zjeme. Dalsie dos grandos uz neobjednavam. Ako sa povie po spanielsky mam uz dost? Platim 10,20 Eur.

Odchadzame na hotel a ideme spat. Na ceste sme siesty den. V mojom cislovani som to nejak doplietol. No od zajtra to uz bude OK.

Buen Camino!

7.deň 20. 5. 2017:

28. **O Porriño** - 29. Mos (6,1km) - 30. Capela de Santiaguiño (3,1km) - 31. **Redondela** (6,6km) Σ 15,8km, Σ 4,5hod, prejdené 158,7km, zostáva 84,0km

Rano si dame ranajky bezdomovcov a o 7,15 hod. ideme. Tymi ranajkami som myslel studenu vodu.

Zistujem, ze som vcera cestou z baru stratil capicu. Ideme teda smerom k baru a hlavnemu tahu cez mesto, kde sme boli vcera. Capice nie je, tak mi mama dava svoju. Cirou nahodou

som jej ju dal do batoha. Po dvoch kilometroch ziadna znacka. Nieкто na nas z auta trubi a gestiguluje, ze ideme zlym smerom. Na chvilu zastaneme a tvarime sa bezradne ako nahi v pusti. Len co odboci z cesty, pokracujeme svojim smerom aj bez znaciek. Smerova tabula ukazuje Pontevedra 11 km. Nie je to oficialna turisticka trasa, ale je to smerom kam ideme. Ideme vedla cesty pre auta. Vedla cesty su riedko zastavane domy, obchody a male prevadzky.

Pred pol jedenastou sme na kraji mesta Pontevedra. Vravim musime najst krcmu. Mama vravi musime najst smerovu znacku. Oproti nam idu po druhej strane ulice turisti s mapou v ruke. Neprotrestujem a zastavujem v prvej slusnej krcme. Pytam sa na smer. Ale az po tom ako sme si dali jedno chladene. Vrazia mi, ze ideme dobrym smerom. Po sto metroch zltá sipka.

Ideme teda podla sipiek a o 12,30 hod. si davame pauzu. Pivo nestoji za nic.

O desat minut za nami nieкто na ceste vola Buen Camino! Ak si myslite, ze je to nas Cech, vola sa Marek, tak si to myslite dobre. Ked zostal pred Vigom v horach, stretol partiu s ktorou spal v horach pri ohni. Potom vsak zacalo prsat a isiel dalej. Asi ma bulharsky meter, resp. kilometer. Kto nevie co to je, nech si to pozrie na internete. Je to jedna z prvych scenok s a Andrasym v relacii Aj mudry schybi ci ako sa to vtedy volalo. Je to uz asi 30 rokov. My chodime denne cca 30 km, on cca 40k m. Asi 5 km denne chodi naspast, aby nas vela nepredbehol a to uz ide s nami od Porta. Ked mu povieme, ze odvtedy co sme sa rozisli sme dve noci spali v hoteloch, straca definitivny zaujem o nas. Vravi, ze sa musi ponahlat. Popri nasich zastavkach v baroch ho vsak este dnes tri razy predbehneme. A este sa tvari, ze ho obtazujeme ked ho oslovime. Nech sa neposerie! Zakomplexovany Cech! Vrael nam, ze na mesiac turistiky si zobral 380 Eur. Je to podla mna velmi malo. Ked sa prihlasil do sutaze kto absolvuju trasu za menej penazi, je to jeho vec. Skor to vsak vyzera, ze to je malost velkeho ceskeho cloveka.

O pol stvrtej sa ubytujeme. 30 Eur v penziona. Majitel nas najprv zavedie k styrom izbam po styroch posteliach a so spolocnymi WC a sprchou. Pytam sa na cenu. Ked mi ju oznami, zdvihnem obocie. Hned nas vyvedie o dve poschodia vyssie a vravi mi, ze to je zvlastna ponuka len pre mna. Ospravedlňuje sa mi za spatnu anglictinu. Ja mu po slovensky vravim, ze po anglicky tiez neviem ani hovno. Ked sa vraciame z mesta ranajky mame zavesene na klucke dveri. Zabudol som sa opytat, ktorym smerom mame zajtra ist.

Buen Camino!

8.deň 21. 5. 2017:

31. **Redondela** - 32. Arcade (6,4km) - 33. **Pontevedra** (11,8km), Σ 18,2km, Σ 5,0hod, prejdené 176,9km, zostáva 65,8km

Rano hladame cestu. Predavacka oproti penzionu nam ukazuje smer. Po pol kilometri ziadna znacka. Tak sa radsej vratime na hlavnu cestu a idem podla kompasu. Zlta znacka. Celu trasu sme presli bez mapy a itineraru, tak hadam uz nezabludime par kilometrov pred SDC. Mal som iba celkovu situaciu na reklamnom letaku velkosti pasu z jednej ubytovne.

Pozriem sa co nam domaci nabalil na ranajky. Je to zasa ta ich prazenica so zemiakmi a mozno so sparglou a je vlozena v bagete. Nevidel som ako to pripravuju a mam z toho fobiu len sa toho dotknut. A to nehovorim o zaludku a o hlave po vcerajsich vecernych pivach. Asi boli pokazene. Ved som si dal iba pat ci sest kuskov tocenych do ladovych poharov. Alebo boli pokazene pozivatiny, co nam pani nosila k pivu. V prvom otvorenom bufete si teda davame iba po dva deci. Kavy s mliekom. Mama sa pusti do zabalenych ranajok.

O jedenastej prichadzame k dalsiemu bufetu. Tocene nemaju, tak sa musime uspokojit s flaskovym. Kupujem aj qautos bananos. Nasilu zjem dva a potom este jeden. Ziadna zmena v zaludku a v hlave. Je to este horsie. Asi z toho flaskoveho. Keby tak mali tocene. O dvanastej prichadzame k mestu Padron. Ideme po brehu rieky. Zrazu je vsade plno aut a ludi. Vsetci nosia plne igelitky zeleniny, ovocia a potravín. Najprv si myslime, ze byvaju v okolitych bytovkach. Je tu trhovisko. Mileticova je oproti tomu detske ihrisko a miesto rakosnikov su tam miestni cigani. Na Romov nevyzeraju. Dvadsat minut nam trva, kym sa medzi ludmi prederieme na druhy koniec.

Konecne bufet s tocenym. Dostavame k nemu polievku. Je v nej nieco ako suseny hrach, ale je to tri razy vacsie. Je to take huste, ze tam pomaly nie je ani stava. Plava tam aj narezana klobasa. Doma ked si dam hrachovu alebo kapustovu polievku a je v nej klobasa, tak sa jej nedotknem, ani keby ju tam nakrajali predo mnou. Vsetko zjem. Nic sa vsak nezlepsilo a trak radsej ideme dalej. Obsluhu nechavam tringelt jedno Euro. Neviem ci dobre robim. Mozno som ho mal dat radsej zobrajucemu putnikovi pri dverach kostola, ktorý ukazuje svoje otlaky. Mozno, ze to je nejaky vycurany Cech, ktorý sa tiez zapojil do sutaze o nejlevnejsi dovolenou v SDC. Uces na to ma. Vzadu dobry, vpredu skratit.

Desat kilometrov mame po trase reklamu dvoch penzionov kde sa mozme ubytovat. Ked k nim prideme su zatvorene. O sto metrov dalej je vsak jeden otvoreny. 35 Eur bez ranajok. Je to samostna izba so sprchou a tak nerozmyslame a berieme ju. Maju tam aj spolocne ubytovanie za 12 Eur na jedneho, nemam vsak chut pocuvat celu noc chrapanie a prdenie cudzich ludí. Po vcerajsich pivach stale nie som skonsolidovany a tak si po sprche ideme na tri hodiny lahnut.

Mama cucha ku svojim teniskam a vravi, ze smrdia ako svina a dava ich na balkon. Ja cucham svojim vytrenovanym suchom ku svojim a vravim, ze nesmrdia vobec. Mama cucha moje tenisky a vravi, ze smrdia ako svina a dava ich na balkon.

Ideme na veceru. Po tyzdni co sme vecerali iba to co nam doniesli k pivu si davame konecne nieco varene. Zaludok je z toho prekvapeny a pyta sa ci zartujem. Prekonam sa vsak a vsetko zjem. Vypijeme iba po dve piva a ideme po osmej na izbu.

Spime v dedine Picarana. Do SDC ostava uz len 15 km. Mohli sme to prejt uz dnes, ale nemame sa kam ponahlat. Zajtra doobeda sme tam. Podla bedekra sme tam mali byt az o tri dni. Zatial sme presli priemerne kazdy den cca 28,5 km. Zajtrajsok nam pokazi priemer.

Buen Camino!

9.deň 22. 5. 2017:

33. **Pontevedra** - 34. San Amara (5,3km) - 35. Tivo (6,6km) - 36. **Caldas de Reis** (5,0km), Σ 23,2km, Σ 6,0hod, prejdené 200,1km, zostáva 42,6km

Radšej sme mali spať v tej ubytovni. Penzion je vedľa hlavnej cesty do SDC a aj keď máme zatvorené okno a zatiahnuté žalúzie, je pocit každe auto. Aut tu stále jazdi tolko, akoby rozdavali benzín a naftu zadarmo. Celú noc sa prevalujem z boka na bok a čakam na rano. Vstavame po siestej a keďže nepodávajú ranajky pred siedmou sme na ceste. Cesta je dobre vyznačená a tak nás nečaka žiadne prekvapenie. Bufety sú ešte pozatvárané a tak zamierime do školskeho bufetu, kde si dáme ranajky. O pol jedenastej sme v SDC. Davame si točene po štyri Eura. Celou cestou z Portugalska až sem stáli piva dva až dva a pol Eura. Tuna takýto skok. No, ale SDC je SDC.

Mierime k namestiu. Patdesiat metrov od katedrally idem do penzionu. Maju voľnú izbu za 82 Eur. No, ale SDC je SDC. Bez ranajok. Zato nás, ale hneď ubytujú a nerobia obstrukcie, aby sme prisli až po 14,00 hod.

Ideme sa prejsť po meste a do katedrally. Dnes nie je predstavenie s katedrálou, ktorá lieta nad hlavami putníkov. Keby nám dali na vedomie, že je dnes vyhlásený štrajk, tak prideme druhý raz.

Ideme do centra putníkov, aby nám vystavili certifikáty o absolvovaní trasy. Rada má asi 50 metrov a ľudia stoja v troj, stvorstupe. Po hodine aj štvrt však už máme potvrdenia vystavené a odchádzame.

Zamierime do pizzerie, kde sme chodili v minulom roku. Davame si to čo sme si dali aj minulý rok, aby sme ich neprivedli do pomykova a k tomu dve točene po 2,50 Eur. Toto asi nie je SDC.

Ideme na stanicu. Kupujem na druhý pokus lístky do Madridu. Prvý raz som stal dvadsať minút pri spätnom okienku. Cena 118,00 Eur. Bez ranajok. Aj toto je určite SDC.

Vraciame sa do centra a davame si točene. Po 5,00 Eur. Bez prílohy na zajedenie. Toto je určite SDC. Bez tringeltu.

Ideme na penzion a robím rezerváciu na 28. 05.2017. Cena 92,00 Eur. Bez ranajok a este mi recepčna hovorí, že cez víkend majú prirážku a niečo píše na papier o tom, či to bude

pred alebo po 14,00 hod. Nerozumím ani slovo, nech si len hovorí čo len chce, aj tak si spravím po svojom.

Otlaky zatiaľ nemám žiadne. Mama ich má zo desiat. Ja za to vďacím genialnému čínskemu vynálezu ponožkam pat parov za jedno Euro. Tento rok používam miesto bavlnených aj z umeleho vlákna. Necítim, že by sa mi v tom noha potila. Keď mám bavlnené a vyzujem sa, tak na ponožkách vidím na priehlavku prepoteny flak. Na umelohmotných nič. Aspoň to teda nie je vidieť. Rozmyšľám či nekúpiť niekoľko ročnú produkciu všetkých čínskych ponožiek, spraviť tomu reklamu a predávať ich ako turistické bezotlakové ponožky. Par predávať aspoň za 20 Eur. Keď ich budem predávať po 20 centov kto tomu bude veriť? Palický zatiaľ nesiem zbytočne.

Ideme sa ešte prejsť a potom na večeru. Znova zamierime do pizzerie, kde už vedľa čo si objednáme. Nie sme však hladní a tak polovicu pizze nechávame na stole. Pivo nám tiež nejako nechutí a kusíme ho. Keď je v SDC pivo za 2,50 Eur komu by to chutilo? O deviatej ideme na izbu. Pod oknami máme stoly prevádzok kde ešte vladné čula nálada. Dúfam, že ich aspoň o pol noci vyzenu a vyspíme sa lepšie ako včera. Zajtra ideme smer Fisterreira.

Buen Camino!

10.deň 23. 5. 2017:

36. **Caldas de Reis** - 37. O Piño (5,1km) - 38. Valga (5,1km) -39. **Padrón** (9,2km),
Σ 18,6km, Σ 4,75hod, prejdene 218,7km, zostáva 24,0km

Portugalská cesta do SDC bola veľmi príjemná. Vysoké prevýšenie bolo na celej trase cca 150 m. Pocas celej trasy sme mali po ľavej strane v dohľade more, resp. išli po jeho brehu. Z pravej strany sme zasa išli po nízkych kopcoch s lesmi, lukami a poliami. Ideálne trasy na poobednajsie prechádzky. Bolo treba odslapať príslušný počet kilometrov a k tomu ešte ten batoh. Keby bol aspoň o polovicu ľahší. Ale nič nie je zadarmo a treba aj niečo pretrpieť.

Už minulý rok som si všimol ako sme sa s ostatnými putníkmi po ceste zdravili fandili si. Príchodom do SDC sa to však všetko mení. Všetci sa niekam zrazu ponáhľajú, nemajú na nič čas, nikoho nepoznajú a splynú s davom do jednotvarnej masy. Navyše ešte behajú s mapami a smartfonmi po celom meste, akoby hľadali Pokémonov. Všetci akoby zrazu zabudli kvôli čomu a prečo sem išli. Sedíme na pive a pozorujeme, kam je im všetkým zrazu naponáhlo. Miesto toho, aby si užili atmosféru mesta sa za niečím nahánajú, aby im niečo nešlo a mohli doma ukázať fotografie, kde boli a čo všetko pri tom zazili.

Noc bola katastrofálna. Vobec sme sa nevyspali. Po polnoci pozatvárali podniky, potom prišli smetiari a po nich umývali ulice. No keď to všetko skončilo a mysleli sme si, že už budeme spať ozývali sa zvony, ktoré sme si dovtedy pre okolitý hluk neuvedomovali. Každú štvrt hodinu. Akoby na stanici hlasili prichádzajúce a odchádzajúce vlaky.

O štvrt na sedem sme radi, že môžeme vstať. Dame si ranajky bezdomovcov, studenú vodu a o tristoštvrt na sedem odchádzame. O ranajkách, ktoré sme mali pred rokom v kralovskom

hoteli sa nam moze iba snivat. Cestu nehladame. Ved to tu pozname. Chodime sem kazdy rok.

Bez zavahania sme o hodinu a pol za mestom. Vsade je pozatvarane. Iba dvaja miestny biznismani sa rozhodli na kopci postavit stolik a predavat ovocie a napoje. Kupujem quatros bananos a sme radi, ze mame aspon nieco do zaludka. Vidime znamy bar, kde sme si pred rokom dali pivo. Dnes si tam mozme dat tak akurat prestavku v chodzi. Je zatvoreny. Spanieli este sladko spia a rozmyslaju, ci sa im oplati vlastne vstat.

O dalsich 500 m je dalsi bufet. Otvoreny. Objednavam dve velke. Kavy s kolacikmi. Vedla pultu stojí pani a uprene ma pozoruje. Mam objednat aj jej? Pristupi k nej jej manzel a uprene ma pozoruje. Mam objednat aj jemu? Pristupi ku mne a hovori mi nieco mne neznamou recou. Keby prehovori akoukolvek, mne nezname su mi vsetky. Pytam sa ho ci je Talian. Vraví, ze je Portugalec. To je ten narod, co je po cely zivot hodinu za Spanielmi. Nakoniec vysvitne, ze minuly rok sme sa spolu vidali cca jeden tyzden pocas nasho putovania. Ukazujem mu, ze je oholeny, on, nie jeho pani a preto som ho hned nespoznal. Pritakava. Pani si o tom holeni myslí svoje. Prajem mu stastnu cestu a lucime sa.

O hodinu sme v dalsom bary, kde sme si minuly rok dali pivo. Je otvoreny a tak si davame dve velke. Piva. Sedime na ulici pred barom a vravim mame, ze sa blizi nejaka znama postava. Ked postava zaregistruje, ze sme ju zbadali zamava nam. Je to Marek. Ide do baru, objedna si pivo a bagetu, ktorou nas chce ponuknut. My vsak odmietame a ideme dalej. Na obed sme v meste Nagreira. Ideme do posledneho baru v meste. Objednavam, zasa dve velke. Parada, su to ladove pohare. K tomu jednu velku bagetu, ktoru si dame rozrezat na dve polovice. Aj tie su vsak take velke, ze mame problem ich zjest. Okolo nas prechadzaju pysne turisti nesuci si v igelitkach potraviny a napoje, ktore nakupili v nedalekych potravinach. Neskôr ich vidime ako posedavaju popri ceste na kamenoch, lavickach alebo len tak na zemi a konzumuju svoj obed.

Prichadza aj Marek, hrdo nesie plechovku koly a este sa nam pochvali, ze si kupil aj pomarance. S taktom mne vrozenym sa ho pytam ci vykradol automat. Vraví, ze nie, ze bol v obchode s potravinami. Vravim mu, ze to mi je jasne, ale ze ja som myslel bankomat. Znechuteny odchadza. Cudak. Po dvoch kilometroch ho najdeme ako sedi na ceste a lupe svoje pomarance.

Cesta je nekonecna. 15 km nie je ziadna dedina a ani bufet. Cesta je neporovnatelne ina ako po pobrezi Portugalska. Jeden kopec strieda druhy. Pri kazdom je prevysenie cca 200 m, 300 m. O 15,00 hod. uz mame po prejdenych 35 km toho plne zuby. Este k tomu pekne pali slnko. Dokonca sme nuteni pit aj vodu co so sebou nesime.

Konecne dedina a ubytovna. Spali sme tu aj minuly rok. Dalsia ubytovna, je vsak az o pat kilometrov a po nej dalsia o desat kilometrov. Neriskujeme a dnes koncime. Po vcerajšej kratkej 15 km chodzi sme boli rano od pocinuti a s usmevom na tvári odisli z penzionu. Ako vsak pribudalo kilometrov a teploty, tak sa nase odhodlanie zmensovalo. Ubytovanie za 12,00 Eur so sprchou a bez ranajok.

Nez nam pani vypise ubytovacie preukazy, tak jej vravim nech nam najprv nacapuje. Skor ako dopise jej pokladame prazdne pollitraky na stol. O par minut sme osprchovani a

davame pri pulte dalsie pivo. Ideme na terasu a pokracujeme v v nasej cinnosti. Prichadza Marek a berie si male pivo. Vravi, ze si dnes niekde za dedinou zdriemne a v noci chce prejst 50 km. Nechame ho nech si zije v svojich idealoch a objednavam mu duplovanu kavu, aby nezaspal po ceste a velke pivo. Nam iba to pivo, lucime sa a ideme si zdriemnut.

O 19,00 hod. ideme na veceru. Stojim pri pulte. Nieкто na mna vola. Su to Cesi, resp. lepsie povedane Moravania, Moravci, Moravaci, co je vlastne spravny nazov? Vystartovali ako my z Porta 13.05.2017 alebo 14.05.2017? V ten isty den ako my. Je to jedno. Byvaju v Brne. Kazdy den s prestavkami putuju do 22,00, 23,00 hod. a potom spia pod sirakom aj ked podla batohov, ktore vidim na to nemaju vystroj. Hned mi to potvrdia, ze vcera prisli do SDC o 23,00 hod. a spali v parku pod lavickou. Su to ti isti Cesi, s ktorymi spal Marek v lese, ked sme ho opustili pred mestom Vigo. Ze Marek pracuje v Prahe im neprezradil. Isto by ho ako pravi lokalpatrioti nepustili k ohnu. Kam sa hrabe Marek s jeho sutazou o nejlevnejši dovolenou. Tito musia byt zapojeni v hre kto prinesie viacej penazi z dovolenky ako ked na nu isiel. No, ale ze sa na to dali Moravania, Moravci, Moravaci, co je vlastne spravny nazov? Od Cechov by som to cakal! Ale od nich? Cesi su znami tym, ze prejdu pol sveta v teplakoch a batohom pastiek. Pisal som uz sest, sedem dni dozadu o ceskych buchtach, co si z Vifoniek pripravili v ubytovni pomysleni jak na sokolskym sjezdu. Ale ze Moravania, Moravci, Moravci, co je vlastne spravny nazov? Asi su to nejaki votrelci, co prisli infiltrovat moravsku populaciu ceskym svetonazorom.

Na veceru objednavam k pivu pre mamu batatos fritras s volskymi ocami. Pre mna batatos fritas s kuracim prirodny m reznom a zeleninovou oblohou. Neocakavam, ze nam nieco donesu k zahryznutiu, nakoľko nam nic nedali ani pri rezervacii ubytovania a ani pri predvecernom posedeni. Ked nam to donesu prerozdelime donesene jedlo medzi sebou, aby mal kazdy zo vsetkeho. Konecne poriadna vecera! A nie to co nam stale vnucuju k pivu! Nabuduce nam mozu k pivu vnutit napr. madarsky gulas. Nenavarite ho ked prideme domov?

Na izbe je dnes 14 posteli. Obsadenych je cca osem. Je tu vsak uz teraz taky rachot chrapajucich, ze sa vyspim ako vcera a predvcera.

Buen Camino!

11.deň 24. 5. 2017:

39. **Padrón** - 40. Faramello (6,km) - 41. O Milladoiro (12,0km) - 42. **Santiago de Compostela** (6,0km), Σ 24,0km, Σ 6,75hod, prejdené 242,7km, zostáva 0,0km, do **Nuestra Señora de la Barca** zostáva 115,0km

No veru to aj tak bolo ako som vcera pisal. Vsetci chrapali a prdeli, akoby to bolo ich najoblubenejšou cinnostou, ktorej venuju vsetky svoje schopnosti. Spime pri okne. Radsej som ho ani nezavrel. Cez okno sa vali von taky smrad, ze by prevalil aj kamion. Idem otvorit dvere do izby. Nez vsak zaspim, uz su zasa zatvorene.

Rano sa uz nemozem dockat kedy budeme vstavat. Davame si opatovne ranajky bezdomovcov. Az na jednu vynimku. Vcera som po veceri v bare kupil qautros bananos, ktore hned zjeme. Odchadzame z ubytovne o tristvrte na sedem. Minuly rok sme isli o hodinu skorej a vypomstilo sa nam to. Na krizovatke piatich ulic sme zle odbocili. Teraz

najdeme v dedinke vzdialenej od ubytovne cca 5 km na prvý raz správnú cestu. Znovu stojíme pri smerovníku, kde sme stali pred rokom. Smerová sipka je vo výške cca 2,50 m. No kto by tak vysoko pozeral! A ešte k tomu po tme! Reparat z navigácie sme spravili a 9.00 hod. si v prvom otvorenom bare daváme dve veľké kávy s koláčikmi. Najvyšší čas, že tu už pomaly končíme. Este sa tu zo mňa stane prihraty konzument kávy a cukrárenských výrobkov. Tento rok sme s mamou nejaki divní. Este sme si nedali ranajky šampiónov. Ladové pivo a k tomu Magnum. S mandľami. Vždy sme s touto kombináciou dokázali zapôsobiť na ostatných navštevnikov baru, ktorí sa napajali rôznymi patokmi mne neznámeho pôvodu a spôsobu použitia. Ale ešte nič nie je stratené! Mame na to ešte tri dni!

Ideme cez lesy a po chvíli vidíme priehradu a vodné nadrž. Minulý rok sme ich mali po ľavej ruke. Tento rok po pravej. Ideme dobre.

Po hodine prichádzame do dediny Olveiora. V prvej krcme dame po jednom a pokračujeme. V poslednej krcme si daváme po jednom a obed. Objednávam polotmavé Estrella Especial a ukazujem pri tom časníčke na pípu a kohútik, z ktorého to má nacať. Asi dostala iba včera výučný list. Vrávím jej, že to čo doniesla nie je Estrella Especial, ale Estrella Normal. Vrávi mi niečo v tom zmysle, že zrovna keď som objednával riešila ťažké intergalaktické zloženie. Súhlasne prikývnem, lebo mi je jasné, že to je prednejšie ako naše pivo. Na jedenie objednávam batatas fritas s dvomi volskými očami bez zeleniny. Ďalej batatas fritas s prírodným kuracím reznom a zeleninou. Časník asi tiež riešil neodkladné intergalaktické zloženie keď som objednával a ani sa nesnažím protestovať proti tomu čo doniesol. Doniesol batatas fritas s pečenou klobasou, dvomi volskými očami a zeleninou. Ďalej batatas fritas s viedenským obaleným reznom a zeleninou. S mamou si to prerozdělíme. Rezen je taký tenký, že to vyzerá, akoby bol v trojobale iba vzduch. Klobasa je výborná, vymaže všetky negatíva ostatných pokrmov a tak ani neprotestujem a všetko zjeme. V tejto krcme sa asi držia heslá objednáajte si čo chcete, my Vám aj tak donesieme to, čo uznáme za vhodné. Idem platiť. Pristupujem k pokladnici s presvedčením, že odo mňa nevidia ani cent navyše, akoby to platil jeden náš člen rodiny, ktorého kamarati prežívajú Docent. Časníčka sa mi však aj s časníkom hneď ospravedľujú a ja som so svojimi predsavzatiami v haji zelenom.

Slnko svieti a pece ako divé. O pol hodinu už nevieme či sme niečo pili a tak si zasa daváme po jednom. Mama ho ešte zapije pollitrom vody. Keby sme vedeli čo nás čaká, tak už z krcmy nevytiahneme nohu.

20 km bez zastávky a miesta na občerstvenie. A ten terén! Same stúpanie a klesanie. Vystúpali sme 2,50 km a zasa zisli dolu za celý deň asi 2,50 km. Vypili sme aj dve fľaše vody čo sme mali so sebou. Ideme cez riedko zarastené hory a nemáme sa ani kde ukryť do tieňa. Keď sme si včera myslel pri 35 km pochode, že horské už nemôže byť, tak sme sa hlboko mylili. Konečne vidíme more. Sme vo výške asi 500 m. Zatiaľ prudké klesanie. Je to horské ako cesta do kopca. Cesta je posypaná strkom a tak ideme opatrne z nohy na nohu, aby sme nespádli a nenarazili si trtoli. Konečne sme pri mori a daváme si vodu a pivo. K ubytovni je to ešte ďalší kilometer. Ideme okolo hotela, mama vrávi, že stáča ubytovňa. Sme v dedine Cee. Odbocujem k ubytovni. V tom z druhej strany ulice vybehne pani a volá nás, aby sme išli k nej. Ideme. 12,00 Eur na hlavu, jablko ako privítanie a paplony. Pani musí byť v konkurenčnej ubytovni isto obľúbená. Po spráche si chvíľu zdriemneme. Zbudí ma hluk,

akoby recepna prenajala spolocensku miestnost v ubytovni niekomu za ucelom konania domovej schodze. Zanedavam a vravim mame, ze tam je krik ako v zidovskej skole. Nebola to vsak ziadna schodza, to si len recepna so svojimi známymi na ulici pila kavu.

Ideme teda radšej von. Po pol hodine sa usadime v restaurácii a vypijeme tam spolu pat polotmavych Estrella Especial. Prinesu nam na zajedenie cestoviny. Su to spiralky vo vajickovom salate. No urcite! Doma by som sa toho ani nedotkol a tu to budem jest! Este som tu nemal sracku! Mama je rada. Ma dve porcie. Pri dalsej runde nam donesu vlassky salat a grilovane slepacie kridla. Su to zasa moje oblubene pokrmy. Mama je rada. Ma dve porcie. Pri tretej runde uz radšej odmietame donesene pokrmy.

Vcera aj dnes sme presli cca po 35 km. Do Fistereiri mame este cca 16 km. Ci pojedeme aj do Muxie este 28 km sa rozhodneme zajtra. Od piatka ma prsat. V sobotu sa presuvame do SDC.

Buen Camino!

12.deň 25. 5. 2017:

42. **Santiago de Compostela** - 43. Carbalal (4,6km) - 43. Alto do Vento (4,4km) - 44. Alto do Mar do Ovellas (5,1km) - 45. Ponte Maceira (3,0km) - 46. **Negreira** (4,0km), Σ 21,9km, Σ 6,25hod, prejdené 264,6km, zostáva 93,1km

Este som zabudol, ze ked sme spali v dedine Vilaserio, tak na druhy den asi po piatich kilometroch vidime dve postavy. Vravim mame, to su brnaci. Mama vravi, ze nie, lebo sa chystali ist az do jedenastej hodiny v noci. No veru su to oni. Nespali s nami v ubytovni a tak usetrili 24,00Eur. Taku chybu spravili. Keby spali za nejakym hotelom, mohli by usetriť daleko viac.

Spal som akoby ma do vody vhodil aj ked sme boli siesti na izbe a vonku bol ruch. Rano mame zasa iba ranajky bezdomovcov, lebo nez sme sa odhodlali odist z baru a ist kupit aspon quatros bananos, uz bolo vsade zatvorene.

O pol siedmej sme vsak uz na ceste a pred nami je uz asi desat putnikov. Znacky nie su nikde vidiet a tak sa spoliehamo na nich, aby nas vyviedli z

mesta. Nastastie idu tym istym smerom ako my.

Bufety su vsetky pozatvarane. Teren je zvlhny ako vcera, ale nie su take vyskove rozdiely. O pol desiastej sme uz vo Fistereiri, sme na konci sveta. Ideme do ubytovne, kde sme spali aj minuly rok. Na recepcii nie je okrem turistov ani noha. Jeden z cakajucich sa nam snazi vysvetlit, ze niekto pride az o 10,00 hod. Je 9,30 hod.

Ideme teda do baru, ktory je krizom cez ulicu na ranajky. Este nemame ani poriadne objednane a uz k nam pristupuje stuply chlapik. S mamou ho okamzite spoznavame. On nas nie. Pyta sa na nejaku Francesku alebo nieco podobne. Vravim mu, ze Francesku nepoznam, ale chceme sa ubytovat. Potvrdi mu to aj jeden z cakajucich, ktoreho sme stretli na recepcii a ktory sa tiez presunul do baru. Vravim mu, ze chcem ubytovanie pre dvoch na dve noci. Ale, ze chcem samostatnu izbu. Zacne krutit nosom ako listy veternych elektrarni, ktorych je tu vsade naokolo, kam sa len clovek pozrie. Vravi, ze samostatne izby ma len pre tych, co si ich rezervovali. Vravi, ze dopije kavu a mozme ist. Dopijeme aj my a ideme. Vravim mu, ze sme u neho spali minuly rok. Svitne mu. Nam svitne na samostatnu izbu na dva dni. Sprcha a WC je vsak splocne. Platim 60,00 Eur a hned sa mozme ubytovat.

Ideme k majaku. Na cestu sa nikoho nepytame. Ved to tu pozname. Chodime sem predsa kazdy rok.

Pri majaku vidime znamu postavu. Je to Marek. Vravi nam, ze vecer ked sme sa rozlucili, isiel celu noc a spal iba niekde po ceste dve hodiny. Z mora stupaju oblaky a nie je takmer nic vidiet. Marek nam vravi, ze to je den ako stvoreny na koniec sveta. Lucime sa, uz sa viac nestretneme.

Snazime sa dostat co najblizsie k moru. Vytahujeme z vreciek kamienky, ktore sme si doniesli z domu. Snazime sa ich odhodit do mora. More je vsak daleko. Nevadi. Uz ich aj tak nikto neprinesie naspät.

Dame si konecne pivo. Mama vravi, ze uz ma dost. Vravim, ze kvoli tomu som nesiel na koniec sveta, aby som si dal iba jedno pivo a tak si davame dalsie.

Vraciame sa do dediny. Vidime znamu postavu. Su to Portugalci. Srdecne sa s nimi zvytame. Pani mi vravi, ze si na mna pamata a ze ma minuly rok bolelo koleno. Vravim jej, ze mna nie, ale mamu. Lucime sa, uz sa viac nestretneme. Potom sa mi v hlave rozjasni, ze pani mala pravdu a ze mamu bolelo koleno pred dvomi rokmi

a mna minuly rok. Pravdu sa vsak uz nedozvedia.

Sme v dedine. Vidime zname postavy. Su to brnaci. Srdecne sa s nimi zvytame. Chvilu sa bavime. Lucime sa, uz sa viacej nestretneme.

Ideme na obed. Jedalny listok je umelecky naskrabany rukou a pri jednotlivych polozkach nie su obrazky. Vacsinou tie obrazky v jedalnych listkoch su. Nerozumiem tomu co tam je napisane okrem slova patatas. Objednavam teda polozku cislo styri a pat. Casnicka sa ospravedlnuje a vravi, ze polozka cislo pat nie je k dispozicii. Objednavam teda polozku cislo tri a styri. Pani nam na jednom obrovskom tanieri prinesie kuracie medailonky a patatas. Je toho taka kopa, ze za tym mamu ani nevidim. Sme radi, ze nam priniesla iba jednu z objednaných položiek, lebo ani to nezjeme. Pani prinasa dalsi tanier tej istej velkosti. Je to opecene kuracie nadrobno nakrajane maso so sampionmi a patatas. Vravim mame, ze keby nam povedali, ze kym to nezjeme nemozme ist domov, tak to mame na dozivotie. Pol hodiny sa s obedom trapime, koniec je vsak stale v nedohladne. Vtom prichadza pomoc. Po ulici vidim ist brniakov a tak ich pozyvam. Neodmietnu a objednam im este aj pivo. Jedla je tak vela, ze aj oni sa trapia dalsiu pol hodinu, kym to dojedia. Lucime sa, uz sa viacej nestretneme. Volaju sa Sarka a Martin.

My dopijame pivo a chystame sa na odchod. Po ulici vidim ist brniakov. Prichadzaju naspat a pytaju si nasu adresu, aby nam mohli poslat pozdrav z dalsej dovolenky. Lucime sa, uz sa viacej nestretneme.

Keď nebude zajtra prsať, tak ideme do Muxie peso. Ak bude prsať ideme aj tak.

Buen Camino!

13.deň 26. 5. 2017:

46. **Negreira** - 47. Camiño Real (4,1km) - 48. A Pena (3,8km) - 49. Vilaserio (4,6km) - 50. Cornado (2,2km) - 51. Santa Marina (6,0km) - 52. Bon Xesús (2,8km) - 53. Corzón (5,7km) -

54. **Olveiora** (4,0km), Σ 33,2km, Σ 8,3hod, prejdené 297,8km, zostáva 55,1km

Celu noc prsalo. Rano si teda davame so vstavanim nacas. Stale prsi. No o osmej uz sme hore a chceme ist do Muxie autobusom. O pol deviatej sme pred kancelariou cestovnej spolocnosti.

Je zatvorene. Ideme si teda na ranajky do blizkeho baru. Je devat hodin. Idem do kancelarie. Je zatvorene. Vraciam sa do baru a cakame, ci pojde nejaky autobus. Nic. O pol desiatej idem znovu do kancelarie. Je zatvorene. Vraciam sa do baru a vidim taxi. Kynem na neho. Cesta za 25,0 Eur. Ideme.

Stale prsi. Po ceste vidime putnikov, ktorí idu jedným alebo druhým smerom. Vykracuju tazko z nohy na nohu a vietor im nafukuje premocene platenky.

V Muxii vystupujeme na namesti o 10,00 hod. Dohodnem sa s taxikarom, ze mu zavolam, aby pre nas prisiel. Stale prsi a tak zamierime do prveho baru, kde si davame po malom pive. Stale prsi a tak sedime v bare do dvanastej. Prestalo prsat a ideme von. Hladame kancelariu, kde by nam dali osvedcenie a navsteve Muxie. Chodime sem kazdy rok, no napriek tomu sa musime spytat kde je. Sme sto metrov od nej. Dostaneme osvedcenie a pani nam do mapy zakresli miesta

kam sa mame ist podivat. Na zaver nam vravi, aby sme do Muxie este niekedy prisli. Najprv jej chcem povedat, ze keby mali minuly rok v sobotu otvorene, nemuseli sme do Muxie chodit aj tento rok. Pani je mila a tak jej to teda nepoviem.

O hodinu sme presli vsetky pamatihodnosti a ideme do baru kde sme boli do obeda na obed. Ja si davam kotletu, mama filet. Porcie su velke, ze by z nich mohli byt aj tri porcie. Zaciname jest a po chvili uz pozerame von oknom a hladame niekoho, kto by nam s jedlom pomohol. Nikto znany. Len uponahlani turisti s mapami v rukach. Polovice porcii teda zostavaju na tanieroch. Volam taxi. Skor ako sa stihneme prejst po nabrezi je tam a uhana s nami do Fistereiri. Pred tretou sme na ubytovni, kde odlozime platenky a ideme do mesta.

Sme vysmadnuti a tak sa zastavujeme v bare, kde sme boli uz rano. Vydavame sa smerom k majaku. Cestu pozname. Chodime sem kazdy rok. O chvilu sa ocitneme pred nasou ubytovnou, ktora je presne opacnym smerom ako majak. Na druhy pokus sme o hodinu pri majaku. Viditelnost je dnes lepsia ako vcera, ale aj tak je vo vzduchu vela pary a daleko nie vidiet.

Vraciame sa do dediny a tulame sa po ulickach. Hladame zname tvare. Nikoho vsak nenajdeme. Tych, ktorych sme cestou poznali, uz odcestovali rano domov. Ideme teda z baru do baru a vsade si davame po jednom rozluckovom. Na ubytovni sme po desiatej hodine. Zajtra odchadzame do SDC aj my.

Buen Camino!

14.deň 27. 5. 2017:

54. Olveiora - 55. Hospital (5,2km) - 56. Ermita de Nuestra (5,4km) - 57. Ermita San Pedro Martír (3,5km) - 58. Caminos Chañs (4,4km) - 59. Sardiñeiro (7,2km) - 60. Hermedesuxo (3,2km) - 61. **Fistereira** (3,0km), Σ 30,9km, Σ 8,0hod, prejdené 328,7km, zostáva 27,8km

Pesi vylet do Muxie sa nam teda kvoli dazdu nevydaril a isli sme taxikom. Skoda. Chceli sme sa znova pozriet na miesta, ktore sme minuly rok prechadzali pesi, ale opacnym smerom. Chceli sme znovu vidiet casnika, ktory nas obsluhoval pri sledovani finale ligy majstrov, ked sme s mamou vypili spolu strnast piv a ked pri kazdej objednavke casnikovi neschadzal z tvare prekvapeny vyraz.

Vcera ked sme chodili vecer po baroch, nakoniec sme zasli do krcmy oproti ubytovni. Posadka ako U andelu. Vsetci su v nalade. Chyba len Konsto, Gagarinek, Stanley I, Stanley

Il a Sedo. My vsak rano odchadzame a tak si dame aj tu iba jedno rozluckove. Sedem je akurat dost.

Pred chodenim po baroch ideme do potravín kupit cokolady. Ked zbada pokladnicka to mnozstvo okomentuje to O, Caramba! Dnes to aj citim na vahe batoha. Rozdiel dve kila.

Listky na autobus do SDC sme si kupili uz vcera v kancelarii vedla autobusovej zastavky. Listky maju platnost jeden rok a v tomto case na nich mozno kedykoľvek cestovat. Podla toho to aj rano vyzera. Do autobusa sa nedostaneme. Vsetci v autobuse musia sediet. Odchadza. Taxikar sa mi vcera ponukal, ze ma do SDC odvezie za 80,00 Eur. Pozna miestne pomery a vie, ze autobus byva plny. Prikyvnem a nevravim mu, ze uz mam kupene listky. Teraz ked sme sa nedostali do

autobusu premyslam, ci niekoho neoslovime, aby sa s nami podelil o naklady. Netrva vsak dlho a pride dalsi autobus. Dostaneme sa dnu. Niekolko ludi vsak ostava na zastavke a netusim, ci pride este dalsi autobus.

Pri ceste z Finesteiri vidime putnikov iducich jedným aj druhým smerom. Bolia ich nohy, popruhy batohov sa im zarezavaju do ramien, batoh ich tlaci na chrbat. Hned by som s nimi menil aj napriek namahe, unave a chrapaniu spolubyvajucich, ktore ich este caka po ceste.

Autobus ide aj po ceste, kde sme minuly rok s mamou bludili a boli dvadsat kilometrov mimo trasy, ktorou sme mali ist. Je nam znamy kazdy bar, kazde miesto kde sme odpocivali, kazde miesto kde sme jedli, krizovatka, kde sme sa este mohli vratit na spravny smer, ale sme ju prehliadli a pokracovali sme nespravny smerom. Dnes po tejto ceste nejdu ziadni zufalci, ktorí napriek nepriazni okolnosti idu dalej, nevzdavaju sa a veria, ze do ciela sa napriek vsetkemu dostanu aj ked im dochadzaju sily. Ako by to bolo vcera. Chceli by sme to vsetko znova prezit.

O pol dvanastej sme v penziona, kde mame objednané ubytovanie. Prisli sme skoro, batohy si vsak mozme nechat v penziona, a mame prist az a druhej hodine.

Ideme do katedrally, je plna putnikov. Dnes mame stastie a nas zaver je predstavenie s kaditelnicou lietajucou nad hlavami putnikov.

Do druhej je este cas a ideme na obed. Objednavam si prirodny rezen. Je velky ako lopata na sneh. Po par hltoch pozeram von oknom, koho by som zavolal, aby mi pomohol. Nie je tam nikto koho by som poznal.

Ideme na penzion a po vybaveni formalit si ideme chvilu pospat. Adrenalin z nas vyprchal a dopadla na nas unava predchadzajucich dni. Ledva si lahneme, uz spime tvrdo ako polena.

Po odpocinku sa ideme prejsť a na pivo. Sedíme a pozorujeme nahliacich sa turistov. Všetci sa stále niekam ponahľajú, aby navštívili ešte hento alebo tamto a mohli sa pri tom odfotiť, prípadne to hneď zavesiť na web. Pozorujeme tvare okoloidúcich, či medzi nimi nezazrieme niekoho znameho. Napriek tomu, že ulice sú plné ľudí, sme tu sami. Ti, ktorých sme poznali na ceste sú už doma a už ich nikdy neuvidíme. Prezili sme s nimi iba pár hodín, pripadá nám však, akoby sme s nimi prezili celý život a budeme na nich spomínať. Možno sme aj my mali hneď cestovať domov a dnes sme nemuseli nikoho hľadať.

Buen Camino!

15.deň 28. 5. 2017:

61. **Fistereira** - 62. San Salvador (3,3km) - 63. Padris (5,1km) - 64. Lires (4,5km) - 65. Frixe (2,2km) - 66. Morquintán (4,2km) - 67. Muxía (6,2km) - 68. **Nuestra Señora de la Barca** (3,3km), Σ 27,8km, Σ 7,3hod, prejdene 356,5km, zostáva 0,0km

Vecer chcela mama silou mocou ist pozrieť do krcmy, kde sme boli minulý rok. Je v uličke za kralovským hotelom, v ktorom sme spali minulý rok. Krcmu však hľadáme marne. Už je z nej asi ina prevádzka alebo sme ju nenasli. Vraciame sa teda na námestie pred katedrálou. Na podiu tam vystupujú hraci na gitary. Pocijeme si tri pesničky, všetky sa mi zdajú úplne rovnake, tá istá melodia, ten istý rytmus. Odchádzame prec. Na druhý koniec námestia prichádzajú trubaduri. Majú začať hrať o desiatej. Je však len tritvrté na desiat a nechce sa mi čakať. Nadnes už bolo umenia dost. Ideme spať.

Rano si pospíme do pol deviatej, nemáme sa kam ponahľat. Po ranjách v hotely zabalíme do plateneho vrečka plastenky a ideme von.

Ideme hľadať mlade sadenice eukaliptov, aby sme si ich mohli zobrať domov. Chceli sme ich nazbierať na poslednej ture do Muxie. Keďže však prsalo nikam sme nešli. V parku však najdeme iba jednu sadenicu a tak sa vydáme chodníkom pre putníkov smerom na Fistereiru. Pamatáme si, že hneď za mestom boli eukalipty. Odbocíme z chodníka ku stromom, ktoré vidíme. Ideme cez husto zarastenu cestíčku a tak sme o chvíľu do pol pasa mokri, lebo pred hodinou prsalo. Sadenice pod starými stromami nachádzame a berieme

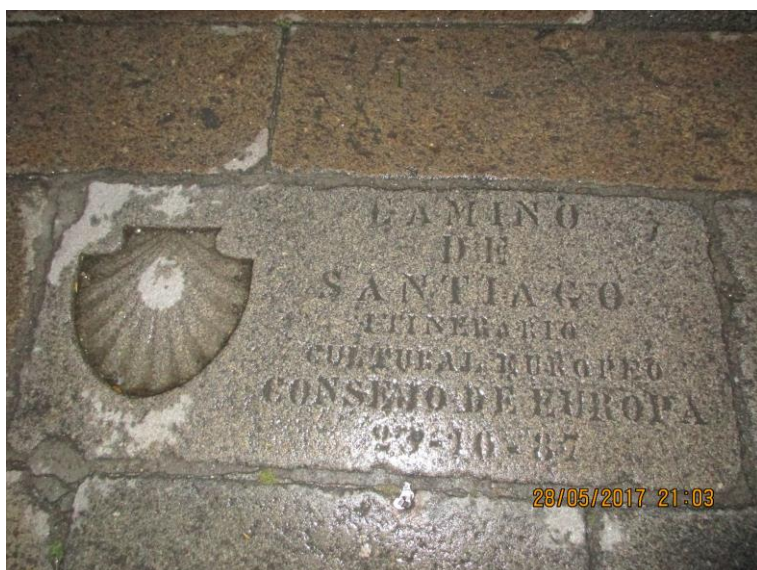
ich zo sebou. Mama ma strach, ze nas na letisku zatknu za pasovanie. Uvidime. Vraciame sa spat na znackovany chodnik. Je iba par metrov od stromov. Mali sme to vediet skorej a nemuseli sme premoknut. Misia je vsak splnena a ideme na hotel. Zastavime sa na pesej zone a davame si jedno capovane. Znovu pozorujeme nahliacich sa turistov s mapami a mobilmi ako hladaju svoje hotely, ubytovne, cestu, pamiatky a bohvie co este. My uz nehladame nikoho a nic. Vsetci, ktorych sme poznali su uz doma. Poznavame iba miestnych zobrakov a poulicnych predavacov. Nemienime vsak do nich investovat a tak o nas stracaju zaujem.

Z hotela sa vyberieme do katedrally. Je pred nou rada dlha mozno pol kilometra. Vsetkych prehladavaju. Cakanie je tak na tri, styri hodiny. Ideme sa teda poprechadzat po ulickach SDC a do parku. Ideme sa pozriet aj smerom k zeleznicnej stanici, aby sme zajtra rano za tmy nebludili. Cestou pozeram po baroch kde by sme si dali Estrellu Especial. V tretom bare maju. Davame si jedno a dostavame k nemu morske priseri nalozene v kyslom naleve, lupienky a vlassky salat

s tuniakom. Obed teda mame za sebou. Vsetko za sedem Eur aj s prepitnym.

Ideme k stanici. Od baru je vzdialena len tristo metrov a tak o pol hodiny znovu sedime v tom istom bare a objednavam este po jednom. Znovu dostavame kopu jedla. Casnicky si vymenia sluzbu. Novej vravim este jeden Especial. Prinesie Normal. Tvrdi mi, ze to je to co som si objednal. Postavim pohar k maminmu nedopitemu pivu a ukazem jej co som si objednal. Idem potom este k pipe a ukazem jej, z ktoreho kohutika mi ma nacapovat. Vedla sediaci majitel sa usmieva. Casnicka mi donesie Especial. Je mi jasne, ze na zajedenie uz nedostaneme nic.

Ideme naspast do katedrali. O piatej mozno bude omsa. Rada uz nie je, vsetkych vsak stale prehladavaju a kto je s batohom ma smolu, musi zostat vonku. Cakame pol hodiny. Omsa nie je. Ideme teda do pizzerie na veceru. Spanielskych prirodnych reznov a hranolkov mam uz dost. Zjeme veceru a ideme naspast do katedrali. Ideme neskoro. Omsa prave skončila a nebolo ani predstavenie s kaditelnicou.

Odchadzame do baru kde sme boli uz pred obedom. Objednavam Especial a ukazem na pipu a kohutik, z ktoreho ma capovat. Smeje sa. Vedla sediaci majitel sa smeje

tiez. Smejem sa aj ja. Vsetci vieme preco sa smežeme. Teraz uz dostavame zasa morske nalozene priseri, salat, olivy a lupienky. Druhu veceru uz mam za sebou a tak si teda objednavam este jeden Especial. Vsetko za desat Eur aj s prepitnym.

Vonku prsi, miestami az leje a tak pockame pri pive az prestane a o deviatej ideme k hotelu a namestiu pred katedralou. Znovu tam vystupuju s programom, ktory mi nic nehovori a pred desiatou odchadzame. Na druhy koniec namestia prichadzaju opat trubaduri. Mama ma teraz presvedci, aby sme zostali. V povznesenej nalade pocuvame a kupujem ich CD za desat Eur. Nalada stupa s alkoholom rozpustenym v krvi a bavime sa pri pocuvani pesniciek. O hodinu kupujem dalsie dvoj CD. Teraz za dvadsat Eur. Mama prevracia oci a vravi, ze to sme mali kam ist. No predsa ona sem chcela ist. Predstavenie konci pred polnocou. Pekny koniec dna.

Na koncerte sme stretli Nemca, s ktorym sme sa rozpravali vo Fistereiri. Tvari sa, ze nas vidi prvý raz v zivote a tvrdi, ze v zivote nebol vo Fistereiri. No asi je to James Bond pracujuci v utajeni. Rozsafne vходи muzikantom tridsat centov a bavi sa za mojich tridsat Eur co som vysolil za CD.

Kto vsak bude vstavat rano o siestej? Na hotely zistim, ze pesnicky na prvom CD su take iste ako na jednom z diskov dvoj CD. Vyborna kupa. Pri inventure penazenky zistim, ze mi zostalo uz iba patdesiat Eur na zatrajsi den a na presun do Madridu a z toho minimalne tridsat bude chciet taxikar.

Buen Camino!

16. deň 29. 5. 2017:

Presun Madrid - Bratislava

Rano vstavame o siestej. Na ranajky si davame iba vodu, nakoľko v hotely nie je z personalu ani noha. Nechavam na pulte kartu o izby. Odchadzame bez platenia. Chcel som zaplatit uz v prvý den ako sme sa ubytovali, no recepcny, ze staci az pri odchode. Napisal som mu na papier, ze budeme odchadzat o siestej. Okomentoval to No problem! No uvidime ci bude No problem!

Na stanici objednavam dve velke. Kavy. A k tomu male bagety. Kavu vypijem. Bagetu nemozem po vcerajcich pivach Especial ani vidiet a balim si ju do batohu.

Na zaver musim spravit bilanciu. Z Porta do SDC sme po pobrezi presli podla registracnej kancelarie vydavajúcej osvedceni 280 km. K tomu dalsich cca 90 km do Fistereiri. Spolu

teda 370 km. Presli sme to za dvanast dni, kazdy den priemerne cca 30 km.

Zazrak v podobe cinskych ponoziok typu pat parov za Euro so mnou vydrzal celu cestu a to som ich niekedy aj tri, styri dni nepral. Ponozky by mali dostat okrem ineho aj certifikat, ze su antibakterialne, kedze som za ten cas nechtyl na nohy ziadnu plesen. Ponozky su teraz trocha redsie, ale inak vyzeraju ako nove.

Po cely cas som vystacil s dvomi trickami. Jedno som mal cez den na pochode. Po prichode na ubytovnu som ho dal vysusit a obliekol som si vychadzokve. Vecer ked som isiel spat som si znova obliekol turisticke, ktore na mne v noci pekne vypachlo a rano vyzeralo ako cerstvo oprate. Musim vsak povedat, ze mama mi ho styri razy nasilu oprala.

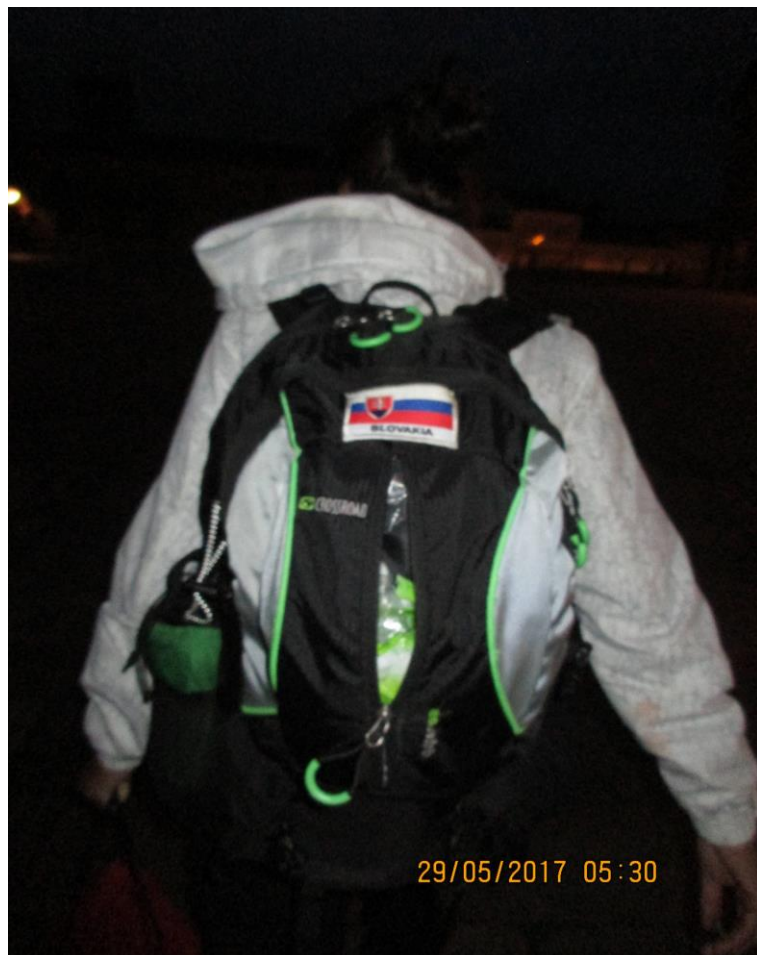
Palicky som nemusel pouzít ani raz a

celu cestu som ich niesol. Ved ani neviem akoby som s nimi isiel, kedze som mal stale sopol a denne som si musel utierat aj stokrat nos.

Otlak som nedostal ziaden a dnes rano som si z paty dal dole preventivne leukoplasty. Mama ma otlakov asi desat, uz sa jej vsak hoja. Pri ceste uplne znicila jednu tenisku. Podrazka na nej uz drzi iba silou vole. Dnes to vsak uz vydrzi a zajtra idu tenisky do popolnice.

Celu cestu sme presli bez vacsej ujmy na zdravi. Svaly nas uz prestali boliet. Kosti, klby a slachy si vsak este stale citime. Do konca tyzdna sme snad fit a mozno dame nejaky mensi okruh okolo Sastina. Dosli sme tam, kam sme planovali dojst. Videli sme to, co sme chceli vidiet. Podla toho, kolko krciem sme navstivili a kolko piv vypili, by sa tieto poznanky nemali volat Putnický dennik, ale Sprievodca pre pivara na ceste do SDC. Tam kde sme neboli a to co sme nevideli sa pozrieme mozno nabuduce. Ak este nejake nabuduce bude. Ze by sme isli severnou trasou po pobrezi Spanielska? Ak by tam bol taky nenarocny teren ako po pobrezi Portugalska, pripravte sa, ze na buduci rok budete s Hugom znova varovat.

Buen Camino!

Caminos de Europa

Santiago de Compostela

CREDENCIAL DEL PEREGRINO

CATEDRAL DE SANTIAGO

*Got Santiago.
¡E uretrial! ¡E suseial
Deus adiuva nos*

Codex Calixtinus Dum pater familias
[f. 222 (193)] De Sancto Iacobo

*El Sepulcro del
Apóstol, meta de la
Peregrinación Jacobea*

Caminos de España

Santiago de Compostela

Camino Francés

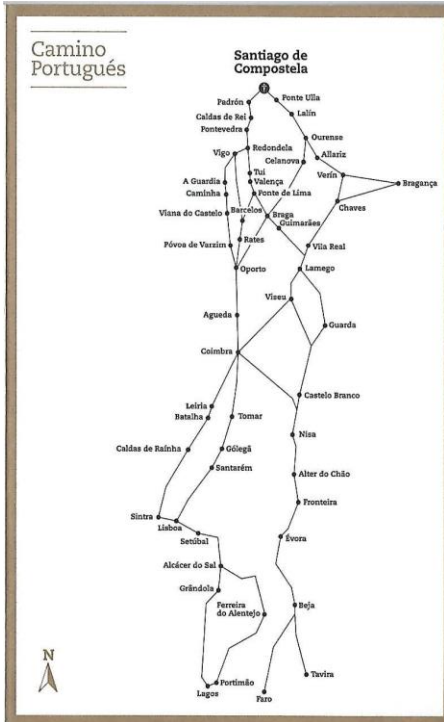
Vía de la Plata

Camino del Norte y Primitivo

Camino Sanabrés

Santiago de Compostela

● 34 16* km entre poblaciones
Gijón (351) 12* km que faltan para Santiago

4000 años y Santiago siempre
DAYS

CREDENCIAL DEL PEREGRINO
CATEDRAL DE SANTIAGO
EXPEDIDA POR
OFICINA DE ACOGIDA AL PEREGRINO
S.A.M.I. Catedral
SANTIAGO DE COMPOSTELA

Nombre: PETER BARTOŠ

D.N.I./Pasaporte: BES880441 Dirección: SLOVAKIA

Lugar de inicio de la peregrinación:
 A pie
 En bicicleta
 A caballo
 A Vela

Cumplimiento de la peregrinación

Santiago, a 22 MAYO 2017 de 20

IMPORTANTE ANTES DE COMENZAR EL CAMINO DE SANTIAGO

- Esta credencial es sólo para los peregrinos a pie, bicicleta o a caballo, que desean hacer la peregrinación con sentido cristiano, aunque sólo sea en actitud de búsqueda. La credencial tiene el objetivo de identificar al peregrino; por eso la Institución que le presenta deberá ser una Parroquia, Cofradía, Asociación de Amigos del Camino de Santiago, o cualquier Institución Cristiana relacionada con la peregrinación. La credencial no genera derechos al peregrino pero tiene dos finalidades prácticas:
 1. El acceso a los albergues que ofrece la hospitalidad cristiana del Camino.
 2. Para solicitar la «Compostela» en la Catedral de Santiago, que es la certificación de haber cumplido la peregrinación.
- La «Compostela» se concede sólo a quien hace la peregrinación con sentido cristiano: «devotionis affectu, voti vel pietatis causa», y sólo a los que llegan hasta la Tumba del Apóstol, habiendo recorrido al menos los 100 últimos kilómetros a pie o a caballo, los 200 últimos kilómetros en bicicleta o 100 millas náuticas y terminando los últimos kilómetros a pie.
- La Credencial del Peregrino, por tanto, sólo puede expedirla la Iglesia a través de sus instituciones propias (Obispado, Parroquia, Cofradía, etc.) o autorizadas (Federación de Asociaciones, Asociación de Amigos del Camino de Santiago, etc.). Sólo así podrá concederse la «Compostela» en la S.A.M.I. Catedral de Santiago (jornadas sobre el año Santo: noviembre 1993).
- Los albergues que carecen de subvenciones deberían mantenerse, dentro de su austeridad, con la colaboración de los peregrinos (limpieza, cuidado de las instalaciones, facilitar el descanso, ayuda económica...).
- Los grupos organizados con coche de apoyo o en bicicleta, se ruega que busquen cobijo alternativo distinto de los albergues de peregrinos.
- El portador de la presente Credencial, acepta estas condiciones.

CERTIFICACIÓN DE PASO (sellos)
En las casillas deberá figurar el sello de cada localidad (al menos 2 por día) con la fecha, para acreditar su paso

Fecha: 13.05.2017

SELLOS:

- FABRICA DA CATEDRAL DO PORTO + FABRICA DO PORTO + SANTIAGO
- HOTEL DA BOLSA
- ALBERGUE S. MIGUEL MARINHAS CRUZ PORTUGUESA CAMINHOS DE SANTIAGO
- HOTELERA OIA, S.L. C/ La Riña, 21 B - 36794 OIA
- SANTA VILVA
- CASA SANTIAGO
- HOTEL VESPERIA VIGO

CERTIFICACIÓN DE PASO (sellos)
En las casillas deberá figurar el sello de cada localidad (al menos 2 por día) con la fecha, para acreditar su paso

Fecha: 20-05-2017

SELLOS:

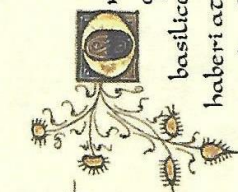
- HOTEL DUARTE Isaac Duarte Soares NIF: 774083771 - C/ Lavandeiras, 3 36690 - ARCADE
- PENSIÓN LA MODERNA 35.306.871-P Pedro Mateo Sigosta, nº 9 - 2º 36650 Caldas de Reis Tel. 638 88 38 42
- PENSIÓN CASA CELSA NIF: 33290204G Rúa do Franco, 3 15702 - Santiago de Compostela A Coruña Tel: +34 981 58 32 71 info@casacelsa.com www.casacelsa.com
- OFICINA DE ACOGIDA AL PEREGRINO S.A.M.I. CATEDRAL SANTIAGO
- ORUERO VILACERRO 981 893 501
- FINISTERRE

CERTIFICACIÓN DE PASO (sellos)
En las casillas deberá figurar el sello de cada localidad (al menos 2 por día) con la fecha, para acreditar su paso

Fecha: 24/5/17

SELLOS:

- HOTEL ALBERGUE oceanus FINISTERRE 25 MAYO 2017
- FINISTERRE CONCELLO DE FINISTERRE Rúa Hortas, 30 15705 SANTIAGO 27-05-2017
- FINISTERRE 26/05/2017

Minnes dies et noctes quasi sub una sollempnitate continuato gaudio ad Domini et apostoli decus ibi excoluntur. Valve eiusdem basilice minime clauduntur die noctuque, et nullatenus nox in ea fas est haberi atra (cf. Ap 21, 25), quia candelarum et cereorum splendida luce ut merities fulget. (Códice Calixtino)

Códice Calixtino

El Cabildo de la Santa Apostólica Metropolitana Catedral de Santiago de Compostela sita en la región occidental de las Españas, a todos los que vieren esta carta de certificación de visita, hace saber que:

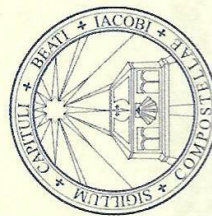
Peter Bartoš

ha visitado la Basílica donde desde tiempo inmemorial los cristianos veneran el cuerpo del Beato Apóstol Santiago.

Con tal ocasión, el Cabildo llevado del deber de caridad, al tiempo que con gozo, le dan al peregrino el saludo del Señor y piden -por intercesión del Apóstol- que el Padre se digne concederle las riquezas espirituales de la peregrinación, así como los bienes materiales. Bendígalo Santiago y sea bendito.

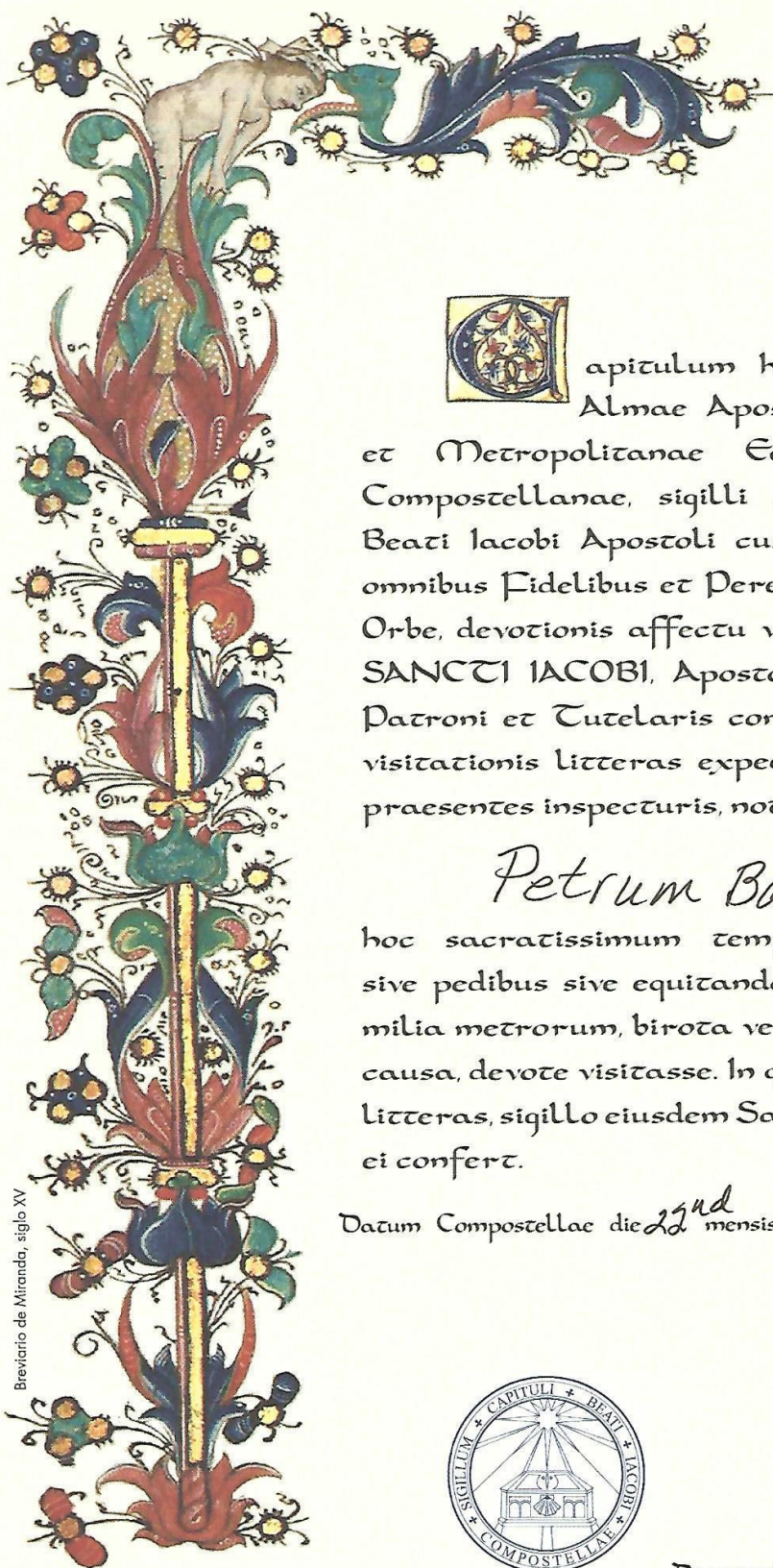
Dada en Compostela, Meta del Camino de Santiago, el día *22nd* del mes *Mayo* del año *2017*

Después de realizar *280 km* Desde *Oporto*
donde comenzó el *13th* de *Mayo* del *2017* por la ruta del *Camino Portugués por la Costa*

Segundo López

Segundo L. Pérez López
Deán de la S.A.M.I. Catedral de Santiago

Breviario de Miranda, siglo XV

Códice Calixtino

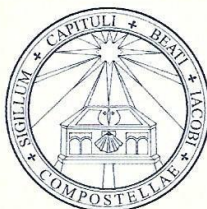

Capitulum huius
Almae Apostolicae
et Metropolitanae Ecclesiae
Compostellanae, sigilli Altaris
Beati Iacobi Apostoli custos, ut
omnibus Fidelibus et Peregrinis ex toto terrarum
Orbe, devotionis affectu vel voti causa, ad limina
SANCTI IACOBI, Apostoli Nostri, Hispaniarum
Patroni et Tutelaris convenientibus, authenticas
visitationis litteras expediat, omnibus et singulis
praesentes inspecturis, notum facit:

Petrum Bartoš

hoc sacratissimum templum, perfecto itinere
sive pedibus sive equitando post postrema centum
milia metrorum, birota vero post ducenta, pietatis
causa, devote visitasse. In quorum fidem praesentes
litteras, sigillo eiusdem Sanctae Ecclesiae munitas,
ei confert.

Datum Compostellae die 22nd mensis Maii anno Dni 2017

Segundo Pérez

Segundo L. Pérez López
Decanus S.A.M.E. Cathedralis Compostellanae

O Concello de Fisterra acredita que

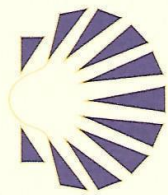
Peter Bartoš

chegou a estas terras da Costa da Morte
e fin do Camiño Xacobeo

Fisterra 25-Mai-2017 Alcalde

MUXÍA, FIN DA RUTA XACOBEEA

In Mari Gallica

Arotrebarum apparuit

B.V. Maria B. Jacobo

in cymba lapidea

(Cronicón de Walfrido, Séc. XII)

“No mar Galaico dos
arrotrebas apareceu a Virxe
María ó beato Xacobo
NA BARCA DE PEDRA”

Aqueles peregrinos que elixan
o Santuario da Barca como
final do seu longo camiñar
recibirán o preciado don do
perdón, premio á constancia e
á fe. E para que así conste,
outórgase esta credencial a

Peter... Bartoš.....

En Muxía, 26...de...maio...de...2017, o alcalde

www.concellomuxia.com
www.caminandocaraomar.com

